

Redactie
en Administratie
Keizersgracht 234
TELEFOON 43304

Hoofdredacteur:
Arthur Tervoorren

Abonnementsprijs :

Per week 12½ cent; Per
kwartaal f 1.62⁵ bij voor-
uitbetaling (p. post. ook
voor Ned. Indië. f 1.75).

Voor het overige buitenland
porto extra.

DE STAD

AMSTERDAM

WAARIN NOORD-HOLLAND IN WOORD
OPGENOMEN EN BEELD

Voor
Advertentiën

wende men zich tot

WERFKRACHT

INSTITUUT VOOR
COMMERCIEELE
PROPAGANDA

Nassaulaan 49 te Haarlem

Tel. 14040

of tot de
administratie van dit blad.

IN DEN KERSTNACHT

De blijde gebeurtenis van den Kerstnacht is voor de schilders van alle tijden steeds een dankbaar onderwerp geweest. - Wij bieden onzen lezers hierbij een afbeelding van de schilderij van Gerard Honthorst (1590—1656) die „De Aanbidding der Herders” op de hem eigen manier, in den volkstrant, behandelde, en er een intiem, levendig en sprekend geheel van wist te scheppen, waarvan vooral de belichting karakteristiek is voor den schilderstrant van dezen Oud-Hollandschen meester.

THE WORLDS OVER RADIO Cy. -

PLANTAGEWEG 81 a
ROTTERDAM

biedt haar „VENUS” Radiotoestel aan voor f 175.—, geheel compleet, bedrijfsklaar
opgeleverd, desgewenscht op gemakkelijke betalingsvoorwaarden met 5 pCt. verhooging.

Inlichtingen bij den Vertegenwoordiger: L. M. JACOBS, Oude Waal 36 (Centrum), Amsterdam

Een kijkje op de Kerstboomen-markt op den Singel. — Bergen kerstboomen lagen daar onder een dikke laag sneeuw — echte sneeuw nu, en niet van die namaak, die we er op Kerstavond thuis op vinden.

WINTER

Sneeuw!
Sneeuw en ijs!!
Winter!!!

Eindelijk dan weer eens! Eindelijk weer een winter, die niet alleen op den kalender zoo heet, maar die het ook werkelijk is.

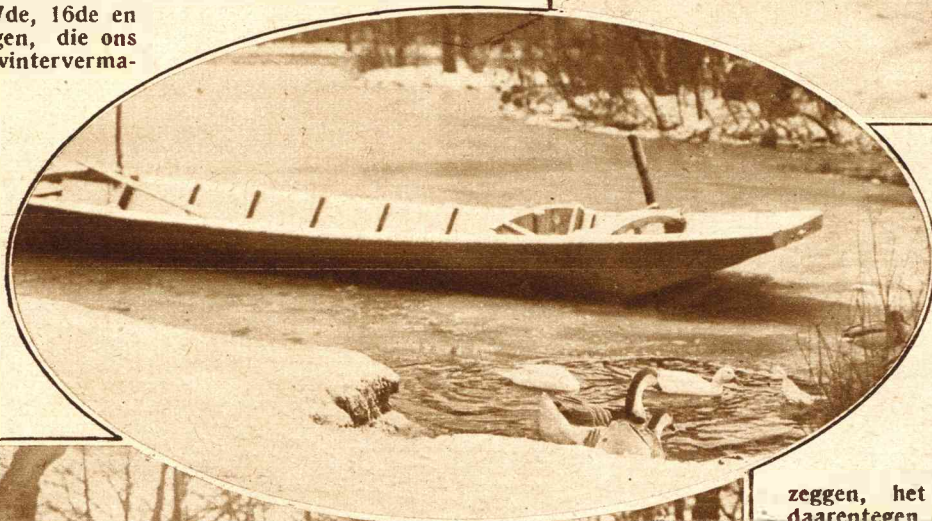
Als we in onze musea die mooie 17de, 16de en nog vroegere-eeuwsche schilderijen zagen, die ons den winter uitbeelden, den winter en de wintervermaken, dan werden we wel eens 'n beetje weemoedig, als we daarbij dachten aan onze tegenwoordige winters-in-naam, die geen gezondheid meer brachten en vermaken, maar miezerige, neerslachtige stemming, hoest en ziekte.

Als het de tijd er voor was, en de winter kwam niet; als daar in de winkels bij hoopen de schaatsen lagen en de sledjes: als Gerzon en de Vries en Vroom en Dreesman en die ander, die toch nog voordeeliger is, hun moderne etalage-poppen staken in die vroolijke kleurrijke

jumpers, die 'n ijsbaan zoo'n gezellig brok levende kleur kunnen maken, en de vorst kwam maar niet die vochtige, akelige bibber-kou verdrijven, dan schold iedereen op den winter.

Wat onbillijk was jegens den winter, omdat hetgeen men zoo bekritiseerde geen winter was.

Slechts een surrogaat ervan,

Sneeuwpracht op de Prinsengracht bij de Noordermarkt, te Amsterdam.

*

Hiernaast: Een mooi stemmingsbeeldje. Praam in de sneeuw in het Vondelpark.

en dan nog een droevig slecht surrogaat.

Je hebt 'goedkope margarine en je hebt duurdere; allebei heeten ze surrogaten voor boter. Maar welk een verschil tusschen de eene en de andere. De eene is, zou ik willen

zeggen, het tegengestelde van boter, de andere daarentegen lijkt er bedrieglijk veel op.

De winters nu, zooals we die de laatste jaren gewoon zijn, waren van de slechtste soort margarine, die maar denkbaar is.

En was het nu nog maar bij winters zelf gebleven, wij bedoelen den tijd dien de kalender voor dat jaargetijde stelt! Neen, ook 's-zomers ondervond men er nog de naweeën van, als in den tuin van den particulier, als op het veld van den tuinder de sla en de kool werd opgevreten door het ongedierte, voortgekomen uit de in den grond en de bastspeten der boomen verborgen eitjes, waarin de levenskiemen niet waren dood-gevroren — omdat er geen vorst was geweest.

Zoo dacht men heel den zomer nog aan den winter, die geen winter geweest was, en had men er heel den zomer nog de ellende van.

De zomer is mooi, de zomer is rijk. Maar altijd zomer zooals je dat in Indië hebt, is toch ook niet alles. Daar mis je dat weldadige lentegevoel, daar, in die natuur, die nooit slaapt, mis je dat heerlijk-frissche ontwaken van het nieuwe groen, de nieuwe bloemen. Daar mis je ook dat tooverachtige mooie kleurenspeel van den herfst.

Maar vooral mis je daar de weldadige kou, de gezond en sterk makende kou, en de schitterende pracht van het sneeuwkleed van den winter!

Helaas! Al hebben we ook de laatste jaren kunnen genieten van het jonge lentegroen en van het prachtige rood en bruin van den herfst, de winters hebben ons niet veel geboden — die kwamen niet meer in ons land.

Zou het ditmaal anders worden?
Het ziet er wel naar uit.

Te Haarlem was de sneeuw- en ijspret al niet minder dan elders. Fluks werden door de jeugd de sleden voor den dag gehaald, om op het bolwerk te gaan bobben.

Een die pas begint.

Al vroeg is ditmaal de sneeuw gevallen, zoodat we eindelijk weer eens de traditioneele witte Kerstmis zullen hebben.

Sneeuw — alles wit en toch weer niet zooveel, dat er hinder van wordt ondervonden. En dan, onmiddellijk nadat het sneeuwkleed was geweven, trad de vorst in, die het kalme, door geen windje gerimpelde water omklemd en vasthield en omtoverde in een spiegelgladde baan, een verkeersweg, waarop men geen last heeft van snel voortjakkende auto's, waarop men alleen maar heeft uit te wijken voor zijns gelijken, voor die anderen, die ook,

Een overzichtje van de krabbelbaan op de Amsterd. IJscub op Zondag j.l., toen de baan nog maar alleen voor kinderen was opengesteld.

Alom in den lande zetten de ijsclubs haar poorten open en Zaterdag en Zondag rees stroomden de schaatsenrijders bij duizenden er heen, zoodat al spoedig de banen overvuld waren en velen weer weggingen, om op vaarten en slooten, waar ze meer bewegingsvrijheid verwachtten, opnieuw de ijzers onder te binden.

Maar ook daar was het vroolijk druk. Het heerlijke winterzonnetje deed er de kleurige kleedjes der jonge meisjes opvlammen tegen het wit der omgeving en het blijde lachen klonk door de klare lucht als muziek.

En heel de natuur lachte mee, zooals zij alleen 's winters lachen kan — uitbundig en zonder ophouden.

Zóo is de winter een genot, dat wij niet graag zouden missen en waarvoor wij niet graag een eeuwigen zomer in de plaats zouden willen hebben.

Hoe lang zal dit ideale winterweer nog aanhouden? We weten het niet.

Nu wij dit schrijven is alles nog zoo mooi, zoo levensblij in de natuur, dat ons de schilderijen van Pieter Breughel voor den geest komen, waarop al de wintergeneugten uit vroeger eeuwen zoo meesterlijk zijn vastgelegd.

Moge het nog zoo zijn, wanneer deze regelen u onder de oogen komen.

A. T.

Pas voor het eerst weer op de schaats, zijn ze nog niet al te vast ter been. Daarom maar samen gereden, om steun aan elkaar te hebben.

met de ijzers onder de voeten en de gezondheid op de wangen, genieten van de heerlijkheid van den winter.

Overal is het ijs mooi, omdat het in zijn ontstaan niet werd gehinderd door wind, die 't rimpelig, oneffen, of door sneeuw, die het broos en zwak maakt.

De prachtige Waag te Alkmaar in het winterbeeld.

Onze mooie Amsterdamsche grachten zijn in haar wintertooi al bijzonder aantrekkelijk. Men zie eens naar deze foto van een met sneeuw beladen tjalk.

Zooals men weet, zal de beroemde Russische danseres Anna Pawlowa met haar troep, na het groote succes, dat ze verleden jaar oogstte, andermaal een tournee door Nederland maken. Reeds is zij gisteren (22 December) te Haarlem opgetreden, terwijl o.a. den 26sten een voorstelling zal plaats hebben in Hilversum, en 27 en 28 December Amsterdam aan de beurt is. Wij geven hier een foto van de aankomst van den troep met zijn eigen auto's voor den Stadsschouwburg te Amsterdam, waar de voorstellingen zullen plaats hebben.

De Brievenbesteller

DOOR P. I. Q.

Het was nog maar 'n week of twee vóór Kerstmis, en toch had Nicolaas Pyke vreeselijk het land. Hij sloeg zóó wild en woest op het gloeiende hoefijzer, dat voor hem op het aambeeld lag, dat het ding al gauw tot een vormloos klomp geslagen was. Door de open deur der smidse kon hij den straatweg zien en den dorpswinkel van Pendlehurst, waarin de knappe nieuwe brievenbesteller over de toonbank heen een praatje maakte met Jeanne Upcott, de lieve, aardige, naar de laatste mode gekleede dochter van den winkel.

Waarom had Nicolaas Pyke zoo het land? Wat mankeerde hem? Niets anders, dan dat hij kort geleden Jeanne ten huwelijk had gevraagd, in de meening, dat hij haar daarmee een groote eer bewees. Maar hij had een blauwtje geloopt. Jeanne was een wel-opgevoed, beschaafd meisje, dat niet onbeleefd tegen hem was, maar toch zag hij spoedig in, dat zij, ondanks z'n groote, krachtige handen en z'n gespierde, sterke armen, niets van hem hebben moest.

Nicolaas nam een ander hoefijzer om het te bewerken. Die blauwoogige sateliet van den Directeur der Posterijen kwam elken morgen om 8 uur op z'n fiets van Newmarsh in Pendlehurst en bezorgde daar dan een of twee dozijn brieven en poststukken. Ook moest hij de brievenbus lichten, die tegen den buitenmuur van den winkel stond. Maar dit geschiedde niet vóór tien uur, waardoor hij ongeveer een uur tijd had om uit te rusten.

Zijn voorganger, de nu overleden oude brievenbesteller, had dien leegen tijd besteed om in de smidse over alles en nog wat met Nicolaas te redeneeren. Willem Trent week van die gewoonte van zijn voorganger af. Hij had denzelfden postdienst in den namiddag. Omstreeks half drie had hij in den regel de post bezorgd; twee uren later lichtte hij de bus. De bus was juist gelicht; hij dronk nu bij Jeanne een kopje thee.

Nicolaas liet z'n hoef-

ijzer koud worden en was weldra in diep gepeins verzonken.

Twee dagen daarna stak Willem Trent een paar brieven in de bus van den dominé, ging uit den weg voor een grooten straatthond, overhandigde Jeanne's vader een circulaire van een geld-

Laurent Novikoff, de partner van Anna Pawlowa.

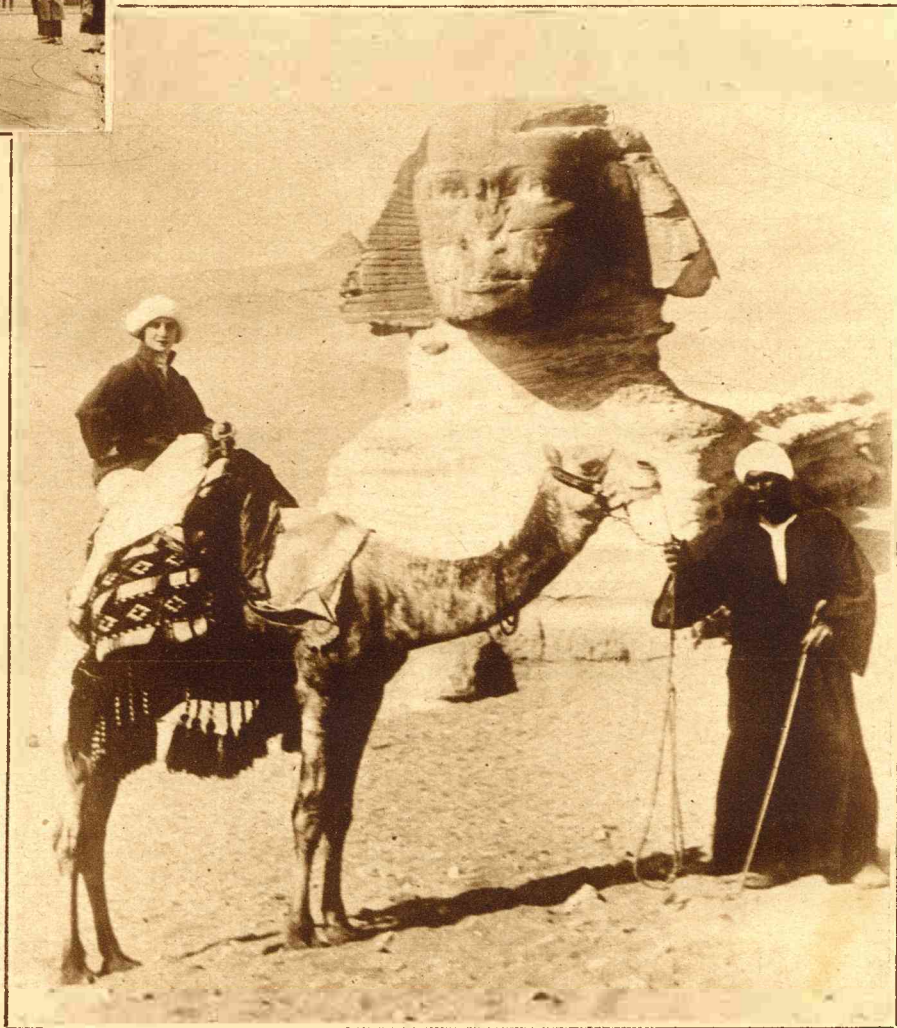
schieder en keek daarna het meisje zelf droevig aan.

„Ik kan van morgen niet hier blijven,” zei hij; „ik moet een prentkaart bij de oude juffrouw Transom op „Westeinde” bezorgen.

„Westeinde” nu was precies een half uur gaans; het lag niet aan den grooten weg. Men kon er alleen komen langs een smal voetpad, dat naar 'n steile hoogte liep. Op den top van die hoogte gekomen, daalde men, steeds over het voetpad, naar beneden. In December was die weg zóó modderig, dat men er niet over kon fietsen; waarbij nog kwam, dat het geac-

Anna Pawlowa, zooals we haar in het dagelijksch leven zien.

Anna Pawlowa, tijdens een tournee in Egypte een tochtje in de woestijn makend.

cidenteerd terrein zich zeer slecht daartoe leende. Men deed verstandig, als men te voet naar „Westeinde” ging. Het huis zelf was weliswaar ook langs een anderen weg, dien van Newmarsh, te bereiken, maar die lag niet in de postbestelling van Pendlehurst.

Willem liep moeizaam den heuvel op en weer af. Er was een uur mee gemoeid, en hij kwam juist op tijd terug om z'n brieven een beetje te sorteerden, het slijk van z'n schoenen af te schrapen en weg te rijden. Hij was zeer verwonderd toen Nicolaas Pyke hem grinnkend goeden morgen wenschte.

Bij de namiddag-postbestelling was er weer een kaart voor „Westeinde”. Het was een prentkaart met een gezicht op Brighton. Willem

keek zóólang naar het ding, totdat de hoeken leelijk beduimd waren. Er stond niets op de achterzijde, geen groeten, geen onderteekening, niets. Het adres was in drukletters met inkt geschreven. Aan het postmerk kon men zien, dat de kaart uit Pendlehurst verzonden was.

Den volgenden dag waren er weer twee briefkaarten, één 's morgens, en één 's middags. Brievenbestellers spreken in den regel niet met het publiek over de brieven en bescheiden die zij moeten bezorgen, maar Willem meende, dat in dit geval Jeanne niet tot het publiek behoorde.

„Iemand schijnt er aardigheid in te hebben, mij voor 't lapje te houden,” zei hij, boos, „ik denk dat ik vóór Kerstmis nog een nieuw paar schoenen noodig heb. Bovendien kan ik je maar even meer zien. Van ons babbeltje van vroeger zal waarschijnlijk niet veel meer komen.”

„Ja, en dat spijt me. Mag ik die kaart eens zien?” „Neen,” zei de brievenbesteller, „want dan zou ik het dienstgeheim schenden; dat gaat dus niet.”

„Och, wat! Jij met je dienstgeheim!” riep Jeanne uit, „dan was je voorganger in dat opzicht heel wat aardiger voor me dan jij, al kon hij m'n grootvader wel zijn. Hij liet me alles lezen.”

„Hier staat niets op,” zei Willem; „kijk zelf maar.” „O,” hernam Jeanne; „nu weet ik, wie die kaart verzonden heeft. Het is Nicolaas Pyke. Onlangs was hij hier en kocht van vader een aantal van deze kaarten. Vader had ze goedkoop ingekocht, en ik

herinner me nu, dat hij ze zelf van juffrouw Transom op „Westeinde” gekocht heeft, toen die nog niet lang hier was. Ze wilde ze kwijt wezen. Wat kan die idioot van een smid toch in zijn schild voeren, door haar die kaarten terug te zenden? Hij kent haar niet eens.”

„Nu begrijp ik er alles van,” hernam Willem. „Hij weet heel goed, dat als ik tweemaal per dag die hoogte op en af moet loopen, ik hier niet met je kan staan praten. Ik heb lust om dien kerel een gat in z'n hoofd te slaan.”

„Ik zou die kaart niet bezorgen,” zei Jeanne, opgewonden.

„Dat kan wel zijn, maar ik ben brievenbesteller, en het is mijn plicht de kaart aan d'r adres te bezorgen.”

Twee dagen vóór Kerstmis kwam Willem in den winkel om wat kruidenierswaren te koopen en naar „Westeinde” mee te nemen.

„Juffrouw Transom heeft me verzocht, om die voor haar mee te brengen, dan behoeft ze niet zelf hier te komen; het arme, oude mensch is ongesteld geweest.”

„Als zij wat meer verstand had,” zei Jeanne, vernig, „dan zou ze dichter bij het dorp zijn gaan wonen. Waarom moest ze ook op zoo verre afstand van hier een huis betrekken?”

„Ze ligt klaarblijkelijk overhoop met haar zuster in Brighton, en om niet meer aan de onaangenaamheden te denken, die zij met haar gehad heeft, wil ze zooveel mogelijk alleen zijn. Daarom verkocht ze ook die oude prentkaarten. Ze weet niet, wie haar die dingen zond, maar in de laatste dagen begint de eenzaamheid haar te drukken. Ik geloof, dat ze blij is in 't vooruitzicht, mij twee keer per dag te zien.”

„Zij bevalt me niet,” zei Jeanne, hoe langer hoe meer ontstemd, „en jij bevalt me ook niet. Toen je nog tijd had om een uurtje met me te praten, had je het altijd over een auto-garage, die hier wel gauw voor den postdienst zou komen; nu geloof ik, dat je me maar wat op de mouw gespeld hebt. Je verlangt nu maar, om met dat oude schepsel te kunnen babbelen.”

Nadat zij dit gezegd had, keerde zij zich om en liep, terwijl ze van drift op den vloer stampte, de kamer uit.

Zij sloeg de deur met geweld achter zich dicht, en een tinnen keteltje, dat aan een spijker in den muur hing, viel naar beneden, en kwam op Willem's hoofd terecht.

Intusschen stond Nicolaas Pyke grijslachend voor zijn aambeeld en smeedde het eene hoefijzer na het andere.

Op den avond van den eersten Kerstdag, toen Willem van „Westeinde” terugkwam, was Jeanne niet in den winkel. Hij vond haar in den tuin.

„Luister eens,” zei hij. „Juffrouw Transom is ziek. Ze kon vandaag niet naar beneden komen. Zij zegt wel, dat het niet veel te beteekenen heeft, maar heeft toch iemand noodig om haar op te passen. Weet je ook iemand?”

„Neen,” antwoordde Jeanne; „maar dat komt er ook niet op aan. Vader kan me wel missen. Ik zal hem even zeggen, dat ik zelf naar juffrouw Transom zal gaan.”

Ze vulde een zakje met fijne koekjes, deed haar overschoenen aan en begaf zich op weg.

Den volgenden morgen was ze niet in den winkel. Willem was met een kerstgeschenk voor haar gekomen. Haar vader deelde hem mee, dat zij den vorigen avond niet thuis gekomen was.

Waarschijnlijk was Nicolaas Pyke van meening geweest, dat Willem met Kerstmis wel wat mocht uitrusten. Hij had geen kaart aan het bekende adres op de post gedaan.

Er was echter een brief aan juffrouw Transom met het postmerk Brighton. Zonder dien brief zou Willem Trent ditmaal toch naar „Westeinde” gegaan zijn.

Jeanne was in de keuken; zij ruimde het ontbijt open en zei opgeruimd, terwijl ze den brief aannam: „De oude juffrouw is veel beter. Ze was alleen een beetje vermoeid. Maar ik zal vandaag toch maar hier blijven.”

„En ik heb verder den heelen dag vrij,” antwoordde Willem peinzend.

„Het spreekt vanzelf,” zei Jeanne weer, „dat ik me vrij eenzaam zal gevoelen, als ze wat vroeg naar bed gaat.”

„Dan dunkt me het beste,” hernam Willem, „dat ik hier blijf om je gezelschap te houden. Geef me maar een theedoekje, dan zal ik je helpen afdrogen.”

Het is merkwaardig, hoe sommige jonge mannen in geestdrift voor een jong meisje geraken, als zij haar druk bezig vinden in de huishouding. Menig man heeft later spijt gehad als haren op z'n hoofd, omdat hij verliefd werd op een meisje, dat bezig was met opgestroopte mouwen een pudding te maken.

Toen Willem dan ook met de ingrediënten kwam aandrigen, waaruit een soort kerstpudding moest te voorschijn komen, kon hij dan ook niet nalaten, haar een kus te geven, voor ze nog gewaar werd, dat hij een takje mistletoe omhoog hield. Een poosje later was hij het takje kwijt en wist niet waar het gebleven was. Maar hij zei zoo iets van: het kloppen van den brievenbesteller, en kuste haarnog eens, juist op het oogenblik, dat zij juffrouw Transom het een

Michislaw Pianowski, de eerste balletmeester van den troep.

en ander op een presenteerblaadje bracht.

„Zoo, zoo,” zei de oude dame, met een knipoogje, „dat heb ik nu juist eens gezien.”

„Dat is zoo erg niet,” antwoordde Willem, vrijmoedig; „als Jeanne me hebben wil, dan trouwen we. Maar we moeten eerst een huis hebben.”

„Dit is een lief huis,” zei juffrouw Transom, op een toon alsof ze tot zich zelf sprak.

„Het is een prachtig huis,” zoo liet zich Jeanne nu hooren; „het staat me wel aan.”

„En uitstekend geschikt voor een auto-garage met een benzine-pomp,” liet Willem er op volgen.

Toen kwamen ze tot de ontdekking, dat ze elkander bij de hand vasthielden. Ze kregen een kleur en lieten elkander los.

„Nu,” zei juffrouw Transom, „ik heb er al eens over gedacht om dit huis te verhuren en ik ben nu van plan om het aan jullie beiden te verhuren. Van allen, die hier in in den omtrek wonen, ben je de eenigen, die mij vriendschappelijk gezind bent en dit ook door daden hebt bewezen. Ik ga naar Brighton terug. Wie me die prentkaarten gestuurd heeft, weet ik niet, maar ik ben er niet boos om, want ze deden me aan m'n zuster denken. We zijn nu weer geheel met elkaar verzoend en gaan weer samen wonen. De brief van zooeven was een Kerstkaart van haar.”

Nu vleide Jeanne het mooie kopje tegen Willem's schouder aan; hij had zijn arm om haar leest geslagen.

„En die benzine-pomp?” vroeg hij als een practisch jongmensch, die, ofschoon verliefd, toch niet z'n persoonlijke belangen uit het oog verliest.

„Die kan je wat mij betreft, aanbrengen waar je wilt,” zei de oude dame. „Ik ben blij, dat je er over spreekt voor ik vertrokken ben.”

„Waarom?” vroeg Jeanne.

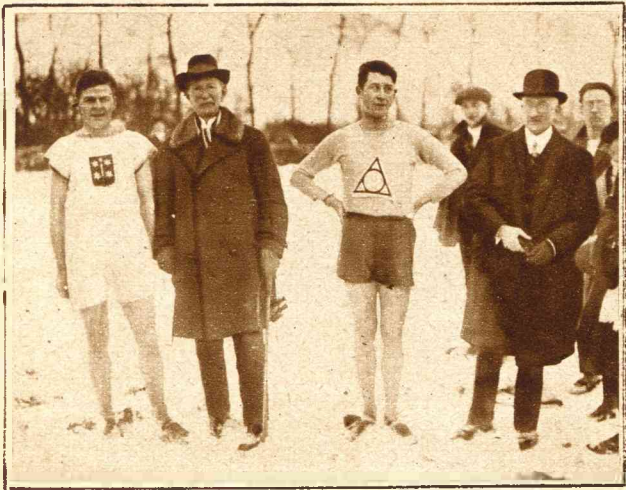
„Omdat ik je anders schriftelijke toestemming daarvoor had moeten geven en de arme brievenbesteller dien langen weg over de hoogte met dien brief had moeten afleggen. En misschien zou hij dan niet zoo geboft hebben als Willem.”

Een Nederlandsche danseres in het Pawlowa-ballet. Liesje Bendorp, een jonge Amsterdamsche, die gedurende de tournee door Nederland deel van het ballet uitmaakt.

Anna Pawlowa in „Weihnachten”.

De veldloop van Graaf Willem II te Den Haag. Ondanks sneeuw en ijs kwamen velen aan den start. Jan Zeegers won, gevolgd door Klaasse. Hierboven Klaasse links, en Zeegers rechts. In het midden de bekende sportopa v. d. Veth.

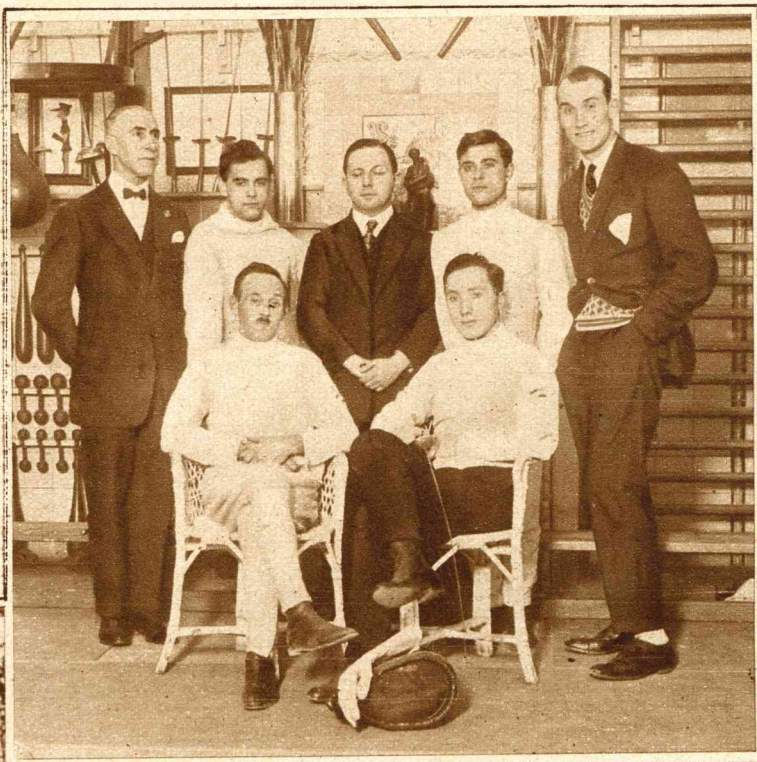
SPORT VAN ZONDAG

Geen voetbal, doch met hetgeen we er Zondag j.l. voor in de plaats hadden, zal het overgrote deel van sportief Nederland zich wel verenigd kunnen hebben.

Sneeuw en ijs. 't Meest wat we er de laatste jaren van zagen, was op reproducties van oude prenten, welke de Kerstnummers der geïllustreerde bladen bij tientallen bevatten. Men noemt dat oude Hollandsche prenten en het moet er dus in de grijze oudheid hier 's winters wel heel anders hebben uitgezien.

Het genoegen, dat de sneeuw ons schenkt, is in den regel tamelijk twijfelachtig. De bobsleegelegenheden zijn hier te tellen. In Bloemendaal hebben we zoo iets en in Arnhems omgeving wordt er ook wat aan gedaan. In eerstgenoemde plaats is in den regel de politie er als de kippen bij met.... eenige wagens zand en dan is het afgelopen. Ook in Arnhem blijft het imitatie. De sneeuw is dus alleen aardig, als ze met een dun laagje onze omgeving stoffeert.

Ijs, dat levert echter de sport voor de massa. Daarvan geniet jong en oud, arm en rijk en ieder

Bobslee-sport te Zandvoort. Na Bloemendaal heeft thans ook de badplaats haar bobslee-baan. Aan den start.

zooal niet de fraaiste, dan toch zeker een der mooiste zomersporten. Men leze wel — zomersporten. — En 'n deugdelijke sport beoefent men niet op een overdekte baan, desnoods met de kachel er bij.

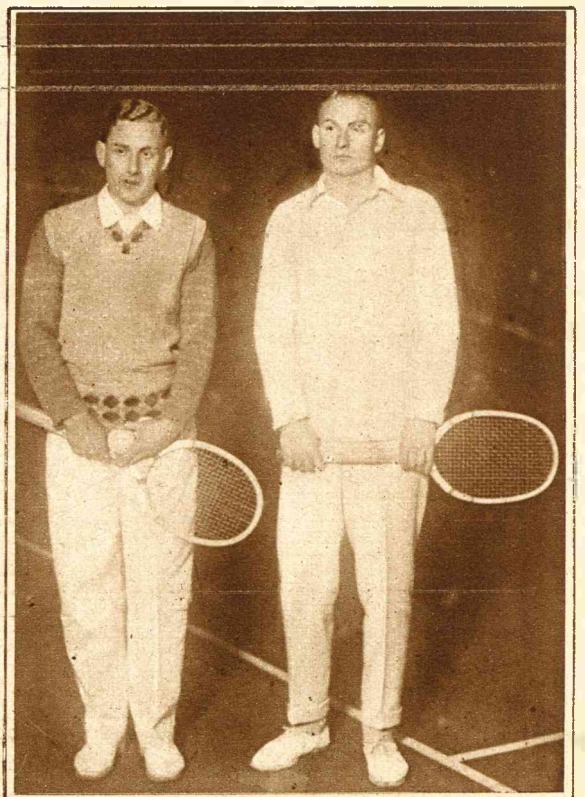
De Haagsche N.W.B.-ers, die destijds het beheer van Fokkinga c.s. aan de kaak stelden, hebben den bond weinig heil gebracht. Op de vergadering, welke Zondag j.l. te Utrecht is gehouden, ging het Spaansch toe. 't Ontbrak er alleen nog maar aan, dat de geachte afgevaardigden elkander 'te lijf gingen; doch dat scheelde toch ook maar een heel klein beetje. — Met de verkiezing van den heer Hirschman als secretaris-penningmeester schijnt men al een heel slechte keuze te hebben gedaan. Genoemde functionaris is thans.... weggejaagd, Burgemeester Kolfschoten heeft van al het gedraai een gekonkel genoeg gekregen en bedankte verder voor de eer. Een groot, heel groot verlies voor den N.W.B.

Intusschen is gebleken, dat zelfs een prominente figuur, als die van Edams burgemeester, zich in den N.W.B.-poel niet meer kan bewegen. Met rassche schreden gaat de eens zoo machtige bond zijn totalen ondergang tegemoet.

Wintersport in het buitenland. Aardig kiekje van de skisport-beoefening in Zwitserland.

In de schermzaal Aerts te Amsterdam werd de finale op floret van den eindstrijd der competitie van den K. N. A. S. B. 1927 gehouden en gewonnen door de schermzaal Giandomenici te Amsterdam, V.I. n.r. zittend R. Burgeren D. de Jong. Staande v.l. n.r. Fanoedi (leeraar Prof.) P. Kunze (kampioen van Nederland, Floret) Vigeveno (voorz.), J. Kunze en Weber (reserve).

De tennisonthoening Den Haag—Kopenhagen (3-2). Timmer (rechts) en de Deen Ingersleø.

in evengroote mate. Zondag is er overal weer naar hartelust geprofitteerd. Overal, waar zich in onze plassen en vaarten maar even een houdbare ijslaag had vastgezet, krioelde het van schaatssportbeoefenaars, krabbelaars naast meer gevorderden; snelheidsmaniakken op één baan met schoonrijders, wier schaatsen nauwelijks een centimeter ijs houden. 't Was een ouderwetsche ijs-Zondag, één, die naar

een herhaling doet verlangen. Het zou zoo mooi zijn met de a.s. Kerstdagen. Gaarne stoppen we er koning voetbal nog eenige weken voor in de doos.

Op dezen Ijs-Zondag heeft men in de residentie tennis gespeeld. 't Zijn wel contrasten, tennis en ijs. De courantenverslagen spreken van een behoorlijke belangstelling, doch wij beklagen de stummers, die er zich aan hebben gewaagd. Tennis is

LORNA DOONE

Ik deed haar een eind uitgeleide over het moeras en toen zij op den veiligen weg was, stelde ik haar onder hoede van Jacob, om haar naar Dulverton te vergezellen. Toen zij mij vaarwel zei, had zij tranen in haar oogen; zij deed de groeten aan moeder en beloofde met Kerstmis terug te komen, als zij weg mocht.

Zooals te begrijpen is, bezocht ik Lorna zoo spoedig mogelijk en verhaalde haar alles, wat thuis was voorgevallen. Wij hernieuwden onze wederzijdsche liefdesbetuigingen en zwoeren elkaar, dat wij elkander trouw zouden blijven en wachten tot gunstiger tijden zouden aanbreken.

„En nu, John, zou ik je ook graag een verlovingsgeschenk geven,” sprak zij terwijl zij mij een zeldzamen antieken ring overhandigde, waarin een eigenaardig teeken was gegraveerd in den vorm van een kat. „Ik geef hem, omdat het mijn persoonlijk eigendom is. Vroeger hing hij aan mijn paarlencollier, dat grootvader zoolang voor mij in bewaring heeft, omdat men het mij eens heeft willen ontstelen; den ring gaf hij mij echter terug en zei dat ik trotsch op dat kleinnood mocht zijn. Sedert dien droeg ik hem aan een koordje op mijn borst, waar nu jouw mooie ring hangt. Waarom kijk je zoo verwonderd, John, zie je iets bijzonders aan dien ring?”

„Hij is wel vijftig maal zoo veel waard als mijn nietig cadeautje en veel te mooi voor een boer,” zei ik.

„Als de boer mij het ben wil, moet hij ook het liefdespand aanvaarden.”

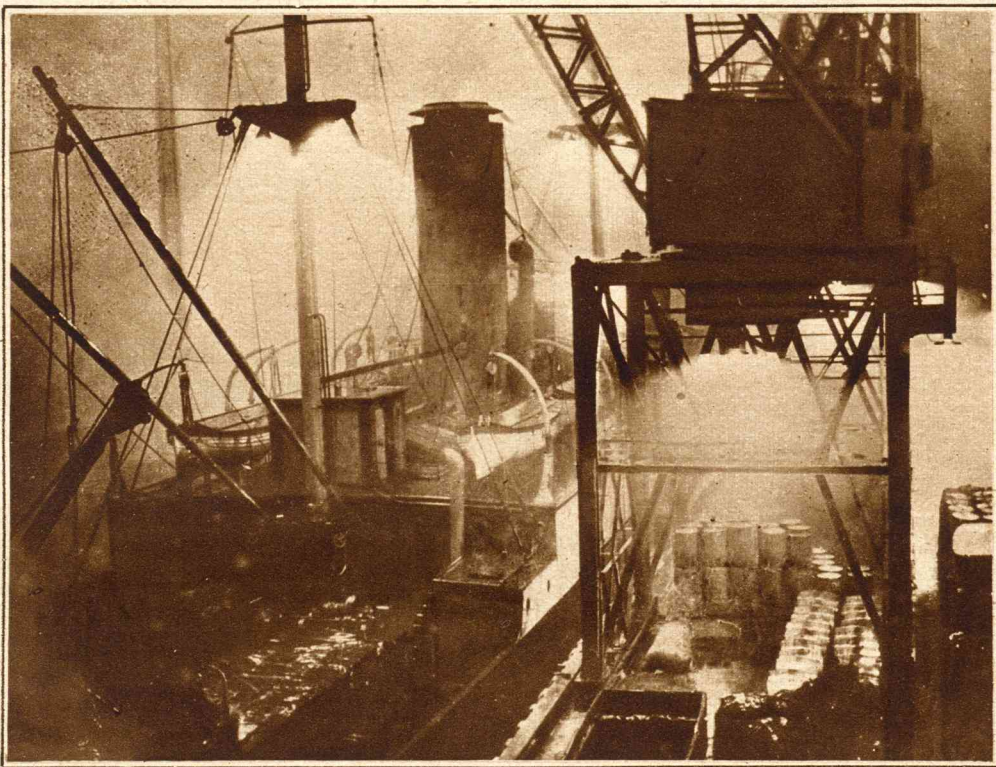
„Dan is het goed,” zei ik, den ring aan mijn pink schuivend, „ik zal hem mijn leven lang trouw dragen en hoop hem in het graf mede te nemen.”

XXV. EEN DOLZINNIG WAAGSTUK.

Imiddels was de Novembermaand ingetreden, toen wij op zekeren dag weer een gast in huis kregen. Het was mijn oude vriend Jeremias Stickles, die mij in Londen geld geleend en mij daardoor zeer aan zich had verplicht. Die verplichting en dank kwam hij nu terughalen; hij sloeg zijn hoofdkwartier bij ons op en iedereen moest zich naar hem schikken. Steeds ging hij 's-avonds uit en kwam 's morgens als het hem verkoos terug. Dat het dienstaangelegenheden betrof, wisten wij, want er stonden veel ruiters en boden onder zijn bevel. Hij ging nooit ongewapend uit en zelfs naast zijn bed lagen sabel en pistool; ook had hij een groote volmacht met het koninklijk zegel er op, dat alle onderdanen, van den hoogsten tot den laagsten, beval, hem met lijf en leven, have en goed ter beschikking te staan, onder bedreiging van strenge straf. Wat zijn opdracht eigenlijk was, hield Stickles in het begin voor iedereen geheim. Geleidelijk kwam hij echter tot de overtuiging, dat hij mij kon vertrouwen en hoorde mij uit of ik iets van een samenzwering wist. Maar toen hij hoorde dat ik in politiek absoluut geen belang stelde, maar het steeds over den landbouw had, ging hij er met mij niet verder op in. Ik had trouwens wel wat anders te doen, want de laatste week had ik geen signaal van Lorna gehad — wij hadden nu een kleinen code van teekens op de rots afgesproken — en dit verontrustte mij zoodanig, dat ik mij dikwijls ver in het Doonesdal waagde of ik een spoor van haar kon ontdekken. Het was echter tevergeefs en ik maakte het dolzinnige besluit den volgende avond bij den hoofdingang op verkenning uit te gaan, want het stond bij mij vast, dat Lorna in gevaar was en ik liet mij door geen macht ter wereld weerhouden haar te beschermen. Ik begaf mij op weg en kwam tegen dat de duisternis inviel in de nabijheid van den hoofdingang en wachtte tot het geheel donker zou geworden zijn. Ik luisterde met mijn oor tegen de poort en hoorde, dat eenige mannen aan het twisten waren en aan hun stemmen hoorde ik, dat zij dronken waren. Vermoedende dat zij niet scherp de wacht hielden, waagde ik de groote

Romantisch verhaal van R. D. BLACKMORE. Bewerkt door F. VAN VELZEN.

poortdeur zoo geruischloos mogelijk te openen. Zij bemerkten er niets van en ik kon hen van uit een donkeren hoek bespieden; ik had mij niet bedrogen, zij waren sterk beneveld. Ik waagde het dus, het raam van hun vertrek voorbij te sluipen en liep op goed geluk af naar een gebouwtje, dat op eenigen afstand geheel op zich zelf stond. Juist ging de deur open en zag ik bij het licht, dat uit de gang scheen, dat het een meisje was. Het was Lorna niet. Ik maakte echter uit hetgeen ik van mijn geliefde gehoord had op, dat het haar kamermeisje kon zijn en daarom riep ik

Londen heeft de laatste weken wel van slecht weer te lijden. De mist maakt het er vaak zoo donker, dat onze correspondent er dezer dagen, 's morgens om 11 uur deze foto kon maken, die er uitziet alsof ze 's nachts genomen werd.

zacht: „Gweny.” Zij bleef staan en keek mij verwonderd aan. „Gweny, ik ben John Ridd en moet juffrouw Lorna even spreken.”

„Houd u in 's-Hemelsnaam in de schaduw, ik zal haar roepen,” fluisterde zij. „Almachtig wat een reus bent u, zoo groot is niet een van de Doones;” toen verdween zij in huis.

Een oogenblik later ging het raam open en verscheen Lorna er voor, haar gelaat was krijtwit en vertrokken.

„Mijn God, John, ben je krankzinnig geworden?” fluisterde zij, terwijl zij mij haar hand reikte, die ik vurig kuste.

„Ja,” antwoordde ik, „ik ben bijna krankzinnig van angst om jou. Ik kreeg geen signaal meer, dus moest ik zelf wel komen.”

„Ik kon niet,” zei ze snikkend, „zij houden mij hier bijna den geheelen dag opgesloten. Grootvader is zwaar ziek en zal, vrees ik, wel sterven en dan ben ik verloren. Ik ben de eenige, die hem in zijn zieke bezoek, de anderen bekommeren zich niet om hem. Maar ga nu heen, John, het zal je leven kosten!”

„Eerst moeten wij afspreken, wat er nu moet gedaan worden; zeg mij maar gauw, hoe wil je mij bericht zenden, als je in gevaar verkeert, dan ga ik direct weg.”

„Ik heb reeds een uitkomst bedacht,” sprak zij met vastberadenheid. „Zie je ginds dien boom met die zeven kraaiennesten? Weet je een plaats vanwaar je die kan zien?”

„Zeker, die kan ik wel vinden.”

„Gweny kan klimmen als een kat, niet waar Gweny? Zij is dezen zomer al dikwijls in dien boom geklommen, om naar de jonge vogels te kijken. Laten wij nu zoo afspreken; als je zes nesten telt dan ben ik in gevaar, tel je er vijf, dan heeft Carver mij overmeesterd.”

„Groote God! riep ik verbleekend.

„Wees maar niet noodeloos ongerust, John, ik kan hem wel eenigen tijd van mij afhouden, daar heb ik een middel voor. Als je mij binnen vieren-twintig uren te hulp komt, dan zal je mij ongedeerd vinden. Later zou je mij, al naar gelang van omstandigheden levend vinden of — dood. Maar in geen geval zal je je over mij behoeven te schamen.”

„God zegene je, lieveling, fluisterde ik aangedaan en drukte een afscheidskus op haar hand.

„De hemel behoeft je, mijn trouwe ridder,” sprak zij plechtig.

Gweny leidde mij door de duisternis naar buiten en wees mij den veiligsten weg naar huis.

Hoe bedrukt ik ook was, een zorg benauwde mij niet meer; ik wist nu dat, als Lorna mij niet zou toebehooren, een andere man haar ook niet de zijne zou kunnen noemen. Mijn moeder, dat hij zoo door dien Londenschen Rijksambtenaar in het vertrouwen werd genomen, dat hij zich op 't laatst als een gewichtig persoon ging beschouwen en in zijn verwaandheid zulken onzin over wetten en politiek uitkraamde, dat ik er mij over ergerde. Een ding had ik echter niet van hem verwacht — namelijk, dat hij de geschiedenis van zijn avontuur in het duivelsmoeras aan Stickles vertellen zou, omdat hij mij met de hand op zijn mes gezworen had, er zonder mijn toestemming met niemand over te spreken. Maar Stickles wist alles, ook van dien man met dien witten doek om zijn hoofd, en hij was zeer verwonderd over de geheimzinnigheid van oom Ruben, dien hij altijd voor een verstandig man en een goed onderdaan had gehouden.

XXVI. GEVAARLIJKE AANSLAGEN.

Sedert Stickles mij ongeschikt voor zijn politieke doeleinden had bevonden, was Jacob Frey zeer bij hem in de gunst gestegen. Hij nam hem bijna iederen dag geheel in beslag en Jacob was er zoo mede vereerd, dat hij zoo door dien Londenschen Rijksambtenaar in het vertrouwen werd genomen, dat hij zich op 't laatst als een gewichtig persoon ging beschouwen en in zijn verwaandheid zulken onzin over wetten en politiek uitkraamde, dat ik er mij over ergerde. Een ding had ik echter niet van hem verwacht — namelijk, dat hij de geschiedenis van zijn avontuur in het duivelsmoeras aan Stickles vertellen zou, omdat hij mij met de hand op zijn mes gezworen had, er zonder mijn toestemming met niemand over te spreken. Maar Stickles wist alles, ook van dien man met dien witten doek om zijn hoofd, en hij was zeer verwonderd over de geheimzinnigheid van oom Ruben, dien hij altijd voor een verstandig man en een goed onderdaan had gehouden.

Op zekeren dag kwam Tom Faggus, juist toen wij aan tafel gingen, bij ons aangereden. Weldra was hij de beste vrienden met Stickles. Tom was in een bijzonder vroolijke stemming, want hij had eenige dagen geleden van Sir Roger Basset, onder een beker wijn in de herberg, een mooie kleine hoeve gekocht, die wel tienmaal meer waard was dan den daarvoor betaalden koopprijs. Sir Roger, die meende, dat het Tom geen ernst was en hij het geld er niet voor had, kon zijn eenmaal gegeven woord niet terugnemen, ofschoon zijn advocaat beweerde, dat Tom Faggus geen geldige overeenkomst kon sluiten, omdat hij feitelijk volgens de wet altijd nog als vogelvrijverklaard te boek stond. Tom verzekerde Anne echter, dat dit geen bezwaar was, want dat hij onmiddellijk naar Londen ging, waar zijn genadebrief reeds maanden voor hem gereed lag. Als die zaak in orde was, hoopte hij haar als zijn lief vrouwtje naar hun nieuwe woning te voeren. Na het eten begaf ik mij naar ons eikenbosch in het westelijk gedeelte van onze bezitting, om daar boomen te kappen, die te dicht stonden en wanneer ik, na den bijl duchtig gehanteerd te hebben, even moest verpozen, liep ik de hoogte op, vanwaar ik de kraaiennesten kon zien, om mij te vergewissen, of Lorna al of niet in gevaar was. Zoo vloog de tijd om en toen de zon begon te dalen en achter de bergen verdween, maakte ik aanstalten om mij naar huis te begeven.

Reeds sedert een kwartier had ik niet meer gehakt, doch de losse korte takken in bossen gebonden; het klaterende water van de beek maakte meer leven dan mijn werk. Om die reden hadden mij de drie mannen, die in de schemering langs den haagweg kwamen, mij niet opgemerkt. Zij droegen geweren bij zich en slopen voorzichtig door den greppel. Als een bliksemstraal flitste het door mijn gedachte, dat ik het was, dien zij naar het leven stonden. Wellicht

hadden zij mijn bezoek aan het Doonesdal ontdekt en wilden zij zich van mij afmaken. Gelukkig stond ik in een kuil en om mij aan hun oog te onttrekken, ging ik plat op den grond liggen en verborg mij onder het hooze varenkruid.

Nauwelijks had ik mij goed verscholen, of er staken drie hoofden door de heg.

„Hier heeft iemand gewerkt, kijk maar, er zijn boomen gekapt,” zei Carver Doone — ik herkende zijn zware stem.

„Klim de helling eens op en kijk eens rond. Wij hebben bij onze zaken geen getuigen nodig, Charley.” „Dan moet je mij helpen,” antwoordde de aangesprokene, „want het is verduiveld steil.”

„Onzin; de een of andere boer heeft hier takkebossen gehaald,” liet zich nu Marwood de Wichelhalse hooren, die tot mijn verwondering tot het driemanschap behoorde. De geheele plek is leeg, er kan zich geen konijn verschuilen.”

„De jonker heeft gelijk,” meende Charlie, er is geen levende ziel te zien; de arme drommel mag blij zijn, dat hij vroegtijdig zijn werk heeft gestaakt.”

„Bij ons zeggen ze altijd: „geen hond, geen man,” zei de jonge Wichelhalse. „Wie in het bosch gaat werken, neemt zijn hond mee, om de kabouter-tjes weg te jagen.”

„Hier op dit landgoed woont een lange slungel, met wien ik nog eens moet afrekenen,” bromde Carver Doone. Hij heeft het op ons gemunt, omdat wij zijn vader doodgeschoten hebben. Kort geleden is hij naar Londen geweest, waarschijnlijk met verraderlijke plannen tegen ons.”

„Bedoel je dien onnoozelen John Ridd!” riep de jonker. „Geloof mij, daar zit geen kwaad haar in, daar heeft hij geen hersens genoeg voor. Maar sterk is hij als een stier en een geweldige worstelkampioen.”

„Den eersten keer den besten, dat ik hem tegenkom, krijgt hij een kogel cadeau,” zei Carver met een boosaardigen grijnslach.

„Dat zou dom zijn en daar zou ik een hekel aan hebben; hij is een oude schoolkameraad van mij en heeft een aardige zuster. — Zijn oom — ja die is van ander hout gesneden en veel gevaarlijker.”

„Nu wij zullen wel zien,” zei Carver, „maar laten wij ons haasten, opdat wij den adder zijn kop verpletteren, eer hij ons ontsnapt.”

Zij vervolgden hun weg en iets verderop hoorde ik Carver zeggen: „Dit is een goed plekje, hier kunnen wij hem in het vizier nemen als hij van den heuvel af komt rijden. Neemt ieder je stelling.”

„Welneen, hoofdman, hier zijn wij veel te ver van den weg af; het kan wel donker zijn; eer hij van Slocombslade terugkomt; bovendien gaat hij bij de bocht het pad in, dat naar den oever leidt, waar zijn boot ligt. Ik heb hem zoo dikwijls 's-nachts gevolgd en weet het precies. Als wij hier blijven is alle moeite voor niets geweest.”

„Nu goed, wijs jij den weg dan maar, doch als hij ons ontkomt, heb je met mij te doen,” bromde Carver.

Ik begreep, dat het om het leven van Stickles ging. Zoodra de moordenaars ver genoeg weg waren, nam ik het besluit, om mijn vriend te redden en het eenige middel daartoe te beproeven. Ik moest, zoo snel mijn lange beenen maar konden, om den berg heenloopen, dan dwars over de rotsen en door de beek, om den straatweg te bereiken en Stickles te waarschuwen. Ik heb nog nooit zoo hard gelopen; het was, of de duivel met een brandende toorts achter mij aanrende; ik kreeg er hartkloppingen van. Maar ik bereikte de plaats ongelooflijk gauw en toen vloog ik in de richting van Slocombsdale den weg op. Toen ik na eenige minuten het paard van Stickles bij den teugel greep, hield hij mij zijn groot pistool voor den neus.

„Jeremias — Stickles,” hijgde ik wanhopig. „Zoo waar ik leef, het is John Ridd,” riep hij, terwijl hij zijn pistool liet zakken. „Wat doe je hier in 's-hemelsnaam.”

„Ik kom je leven redden, blijf in godsnaam stil staan, ginds in het kreupelhout zijn drie geweren op je gericht.”

„Kom dan mee terug naar dien hoek; achter die rotsen zijn wij voorloopig veilig.”

Ik verhaalde hem, hoe ik het plan om hem dood te schieten had ontdekt. Ik noemde echter de namen van zijn belagers niet, om zeer begrijpelijke redenen.

„Laat ze daar nu maar rustig blijven wachten, ik heb nu een reden te meer, om spoediger het rooversnest aan te vallen, dan mijn oorspronkelijk plan was. Geef mij je hand, John! — en vergeef mij, dat ik in den laatsten tijd niet vriendelijk tegen je ben geweest maar van nu zijn wij vrienden tot in den dood. Ik hoop je dat vroeg of laat te bewijzen.”

Langs een verren omweg bereikten wij hongerig en vermoeid onze woning, waar wij ons aan een krachtig maal te goed deden. Stickles was eindeloos in zijn dankbetuigingen en in de aangenaamste stemming gingen wij ter ruste.

Den volgenden morgen riep Stickles mij op zijn kamer en vertrouwde mij al de bijzonderheden van

zijn zending in onze streek toe. Ten eerste moest hij den smokkelhandel aan de kust tegengaan, ten tweede de Doones in al hun doen en laten nauwkeurig nagaan en er rapport over uitbrengen en ten derde de verhouding tusschen burgerij en adel bestudeeren en den invoer van wapenen en kruit verhinderen, desnoods met geweld. Voor de tenuitvoerbrenging van deze zendingen stond hem slechts een twintigtal musketiers ter beschikking, die als schildwacht langs de kust dienst deden. Om de Doones eventueel aan te vallen, mocht hij zich ook van de landweer bedienen, als hij tenminste kans zag voldoende menschen bij elkaar te trommelen.

„Je ziet dus, John,” besloot hij zijn lange uiteenzetting, dat ik met zoo onvoldoende krachten weinig kan uitrichten. Ik zal mij dus tevreden moeten stellen, die schandelijke Doones te verdelen en hun rooversnest boven hun hoofden in brand te steken.”

„Je wil toch de huizen der Doones met al wat er in is, niet in brand steken! O Jeremias, zoo'n gruweldaad mag je niet bedrijven!”

Hij vond het in het geheel geen gruweldaad; de geheele bevolking zou hem er dankbaar voor zijn, dat zij eindelijk hun hoofden 's nachts zonder angst en

een regel van het koninklijk schrijven wijs worden. Welk een dollen streek hij onderweg had uitgehaald, vertelde hij ter liefde van Anne niet, doch wij vernamen die geschiedenis uit den mond van Jacob, die toevallig op dien dag naar Exeford was geweest om een kalf te koopen.

Hij had een massa volk bijeen verzameld gezien, allen op de meest primitieve wijze voorzien van schietwapenen. Op zijn vraag, wat er aan de hand was, trad iemand op hem toe. „Wij gaan Tom Faggus gevangen nemen en hem terechtstellen,” antwoordde de aanvoerder. „Wij hebben bevelen tot inhechtenisneming en hier zijn een paar rechters aanwezig en een dozijn gemeenteraadsleden. In ieder geval wordt Tom Faggus doodgeschoten.”

„Toen ik mij verwijderen wilde,” vervolgde Jacob zijn verhaal, „beval de aanvoerder, dat ik moest blijven tot Tom gevangen was. Ik verzette er mij niet tegen en hoopte in stilte, dat Faggus maar een anderen weg mocht gekozen hebben.

„Hoera, daar komt nog iemand, die ons wil helpen,” riep de aanvoerder. „Kijk eens wat een deftig heer, hij ziet er uit of hij een redevoering wil houden. Het is minstens een vrederechter.”

In de verte kwam een ruiter langzaam op een schimmel aangereden. Midden in de beek hield hij stil om zijn paard te laten drinken. Uit zijn jaszak stak een groote perkamentrol. Toen het paard gedronken had, stuurde hij het recht op ons af. Hij groette met een zeer deftige buiging.

„Woont hier niet een vrederechter in de buurt, goede menschen?” vroeg hij op zeer deftigen minzamen toon.

„Er zijn er wel zes of zeven onder ons, edelachtbare heer,” zei de aanvoerder, met een nederige buiging zijn hoed afnemend. Jonker Maunder is de oudste,” riep hij, op een ouden heer wijzend.

Met een indrukwekkend omzwenken van zijn paard reed hij naar Jonker Maunder. „Edelgestrenge heer,” sprak hij, met zijn hoed zwaaiend, ik kom uw hulp opvorderen. Zijn Majesteit heeft mij opgedragen een beruchten schurk Tom Faggus te arresteren.”

Hij haalde de groote rol te voorschijn en toonde Maunder het koninklijk zegel, waarop alle omstanders een diepe buiging maakten en zich bereid verklaarden, zich onder zijn opperbevel te stellen.

„De opstelling der manschappen is goed,” zei de vreemdeling, maar wat zie ik! De vuurpannen van uw schietwapenen zijn geroest, dat is niet vertrouwd, dat geeft misschoten en wat zou Zijn Majesteit van u zeggen, als gij hem liet ontsnappen?”

„Wat moeten wij dan doen?” vroeg Maunder angstig.

„Eerst een proefsalmo maken en dan versch kruit laden. De mist heeft de lading bedorven. Vlwg dus, opdat gij allen klaar zijt, als Faggus in het gezicht komt.”

„Dat is een voortreffelijk idee,” riep Maunder, „daar heb ik nog nooit aan gedacht;” en tot den aanvoerder: „Ga naar de menschen en zeg zoodra ik „vuur” commandeer, dat zij allen in de lucht moeten schieten.”

„Tot uw dienst,” antwoordde hij en toen hij terug was, telde Maunder met een verbaasde stem: „een-twee-drie!” Er weerklonk een vol salvo, dat door de echo meermalen herhaald werd.

Nog voor de kruitdamp was opgetrokken had de vreemdeling op den schimmel een plotselinge verandering ondergaan. Zijn valsch en baard en pruik had hij afgetrokken en

hij haalde twee groote pistolen uit zijn zadeltas, die hij Maunder en Sir Richard Blewitt voor den neus hield. „Geef uw geld en uw bevelen tot inhechtenisneming over,” riep hij met donderende stem; dan kunt gij Tom Faggus gevangen nemen als gij kunt.”

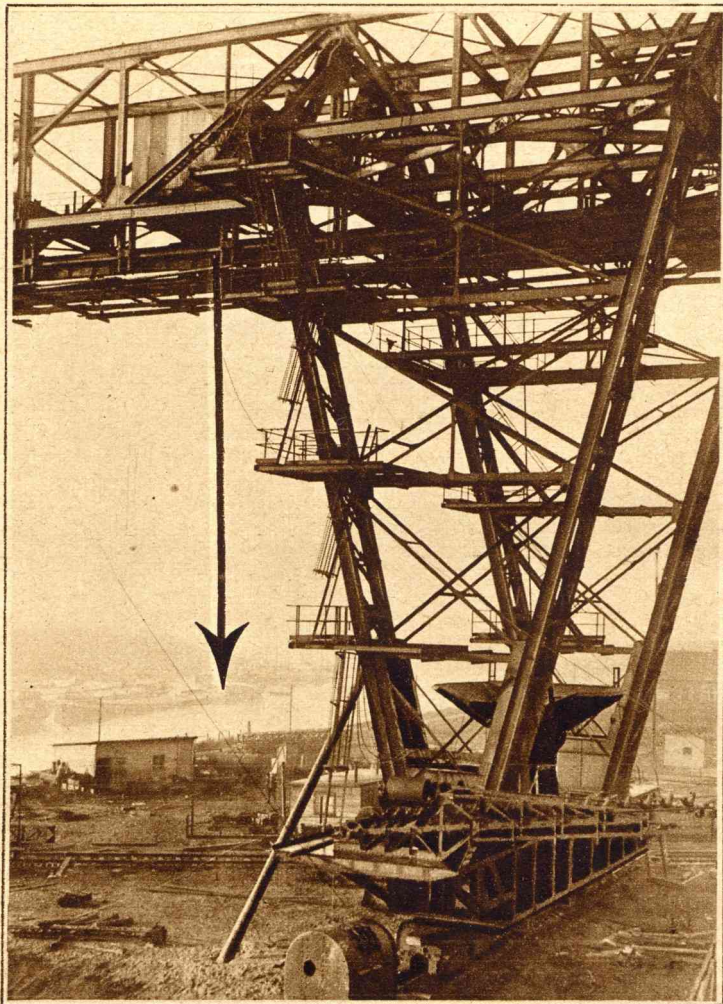
Vloekend gaven zij hun beurzen over. Den eersten, die zijn geweer durft laden, schiet ik door zijn hersens.” Hij nam het geld en de bevelschriften aan.

„Ik wensch u allen plezierig Kerstfeest, en ik zal mijn kerstgave alvast maar ronddeelen;” tegelijkertijd strooide hij het geld uit de beurzen over het volk heen. „Laadt nu je geweren, maar laat niemand het wapen mij te volgen. Hier, mijn bruine merrie, die ik met een weinig room heb overgoten, om er een schimmel van te maken, zal jullie de moeite wel sparen.”

Eer het volk van zijn schrik was bekomen, reed hij al buiten het bereik en verdween in het gebergte.

Inmiddels bleef mijn bezorgdheid over Lorna mij steeds bezighouden. Toen ik op zekeren morgen de hoogste besteeg, zag ik bij mijn aankomst, dat het bovenste van de kraaiennesten verdwenen was — ik telde er nog maar zes —. Geen twijfel dus, mijn geliefde verkeerde in gevaar en had mijn hulp nodig. Aangezien een tocht naar het Doonesdal bij dag een zekeren dood beteekende, ging ik met de schemering naar de afgesproken plaats en wachtte op de dingen die komen zouden.

(Wordt voortgezet.)

Bij het Hoogovenbedrijf te Velsen is een ernstig ongeluk gebeurd. Door het losschieten van een plank van een z.g. „hangenden steiger” zijn drie werklieden van een hoogte van 30 M. naar beneden gestort. Alle drie waren onmiddellijk dood. Onze foto laat de kraan zien, waarbij door een pijl is aangegeven, waar de ongelukkigen omlaag stortten.

zorg te slapen konden leggen.

Ik sidderde bij de gedachte aan wat er in dat geval van Lorna terecht zou moeten komen en daarom verklaarde ik Stickles rondweg, dat ik met die onderneming niets te maken wilde hebben.

„Wat,” riep hij, „wil je niet te velde trekken tegen de moordenaars van je vader? Ik had juist op jouw kracht gerekend, jij die minstens voor vier man telt.”

„Wie mijn vader doodgeschoten heeft, weet niemand, en zoolang de moordenaar zich niet op zijn wandaad beroemt, hef ik mijn hand niet tegen hem op. God alleen heeft het recht, het kwaad te straffen.”

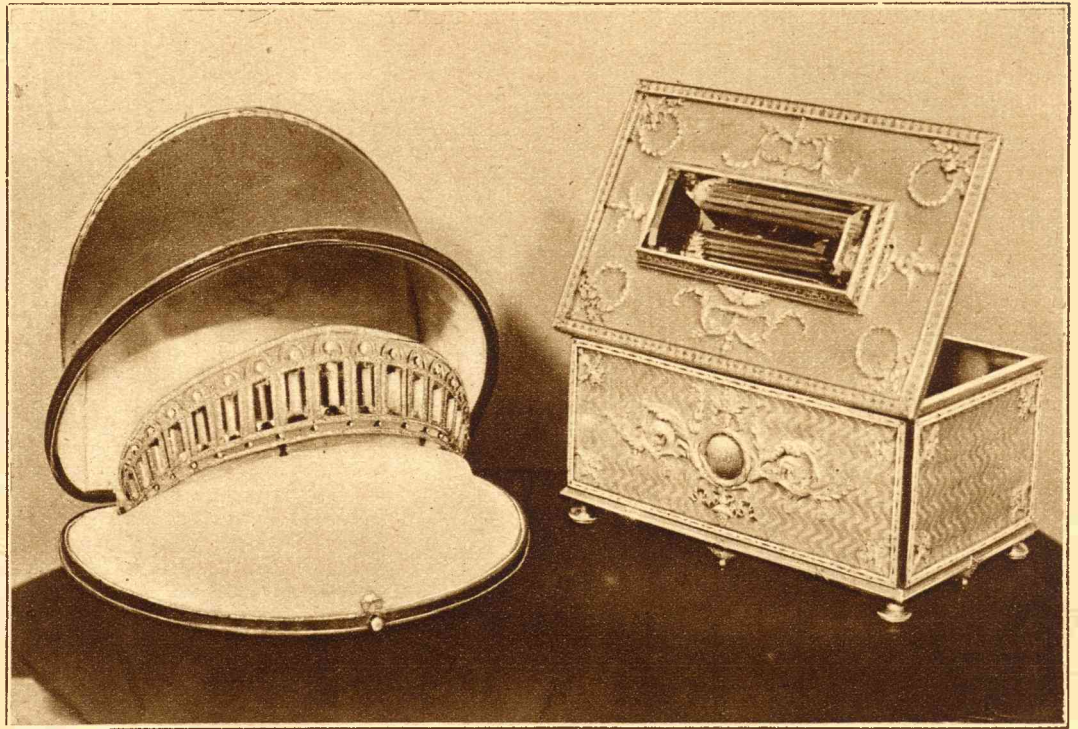
Hij scheen hiertegen niet veel te kunnen inbrengen en berustte er ten slotte in.

Ik voelde echter, dat ik tegenover mijn medeburgers een eigenaardig figuur zou slaan. In den geheelen omtrek stond ik als kampioen in het worstelen bekend. Wat zou men zeggen, als ik mij terugtrok? Werkelijk, wie zich in mijn positie verplaatsen kan, zal licht kunnen begrijpen, dat het plan van Stickles mij bedroefde en verontrustte.

XXVII. DWAZE KINDEREN.

Het was een groote gerustheid, dat Tom Faggus weer behouden en wel uit Londen teruggekeerd was. Hij bracht den koninklijken amnestiebrief mede, die ofschoon niemand hem kon lezen, toch algemeen werd bewonderd. Tom Faggus verklaarde zelf lachend, dat hij gemakkelijker geldbeurzen kon rooven, dan uit

TUTTI FRUTTI

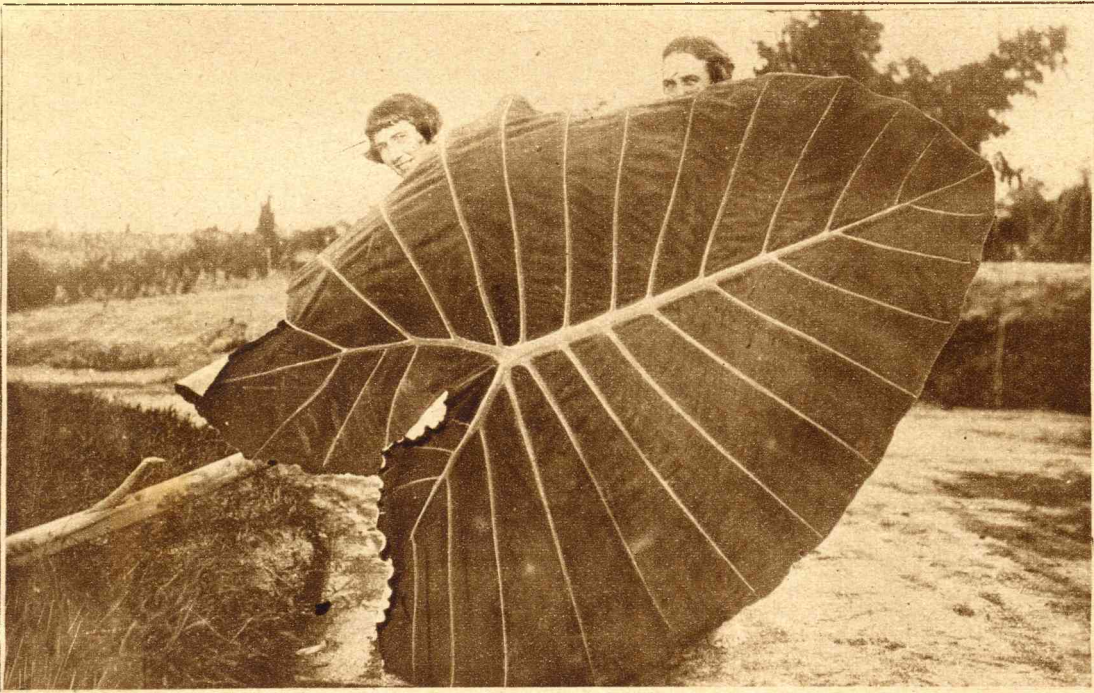

KROONJUWEELEN

In Londen is een groote verzameling kostbaarheden verkocht, die eens aan de Russische Tsarenfamilie hebben toebehoord. Wij geven hier een afbeelding van twee der fraaiste stukken: Een tiara van de Tsarina en een schitterend met goud en email bewerkt juweelenkistje, dat het boudoir der ongelukkige vorstin sierde.

EEN MERKWAARDIG KUNSTWERK

Hiernaast links: De beeldhouwer Jacob Schmidt uit Mainz, die in den oorlog blind geschoten werd, is, niettegenstaande zijn blindheid, zijn kunst blijven beoefenen en is er in geslaagd, alleen op 't gevoel, dit groote Christusbeeld te modelleren.

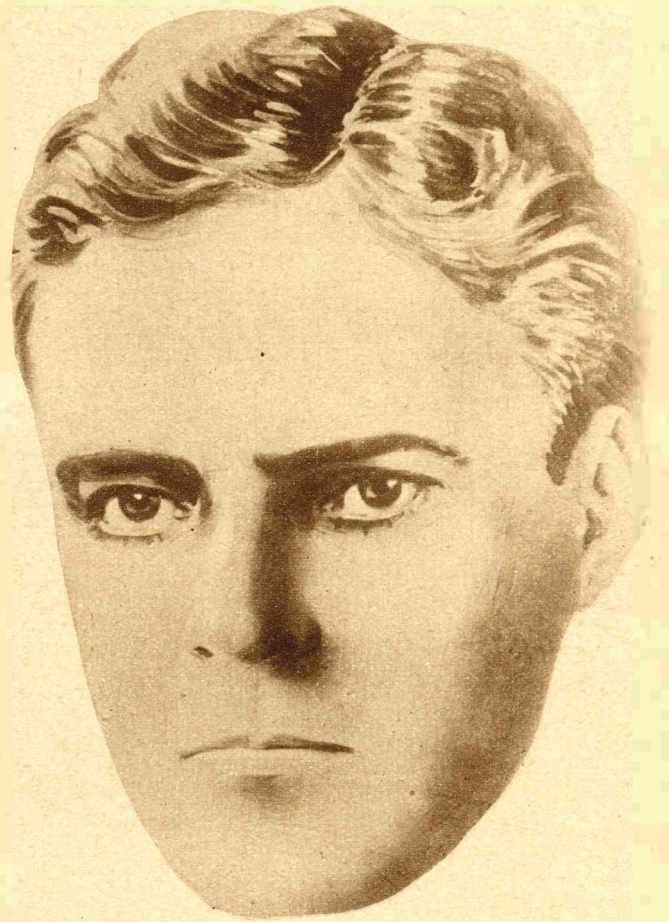
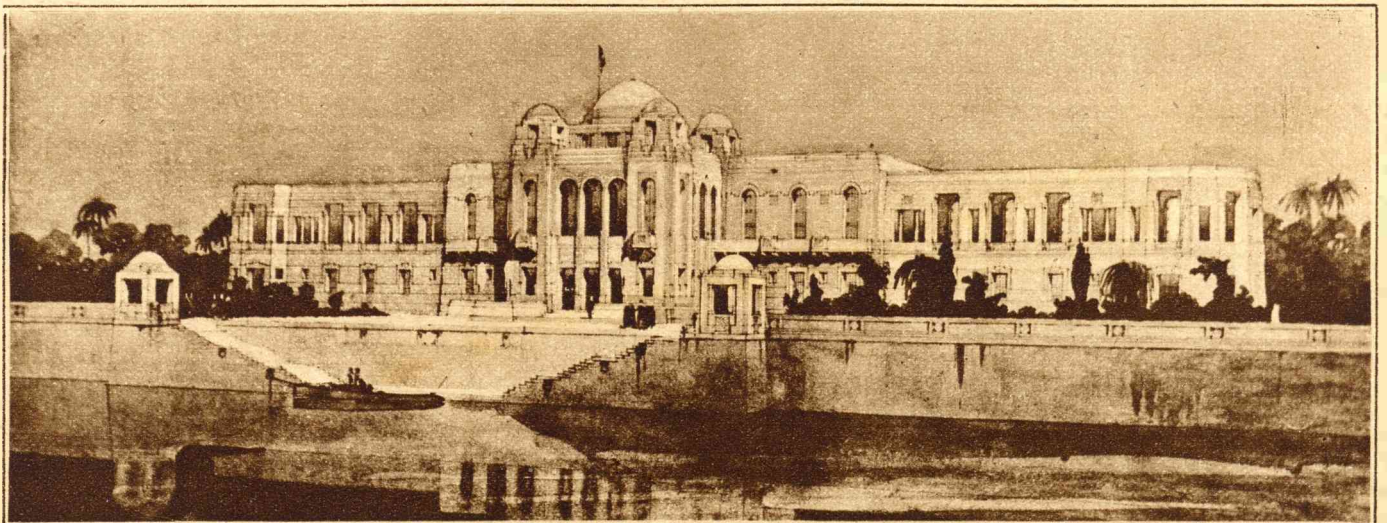
EEN REUZENBLAD

Het blad van de op Sumatra groeiende Kladdi is zó groot, dat twee volwassen menschen er zich gemakkelijk achter verbergen kunnen. Niets voor onze stadstuinjes dus.

*

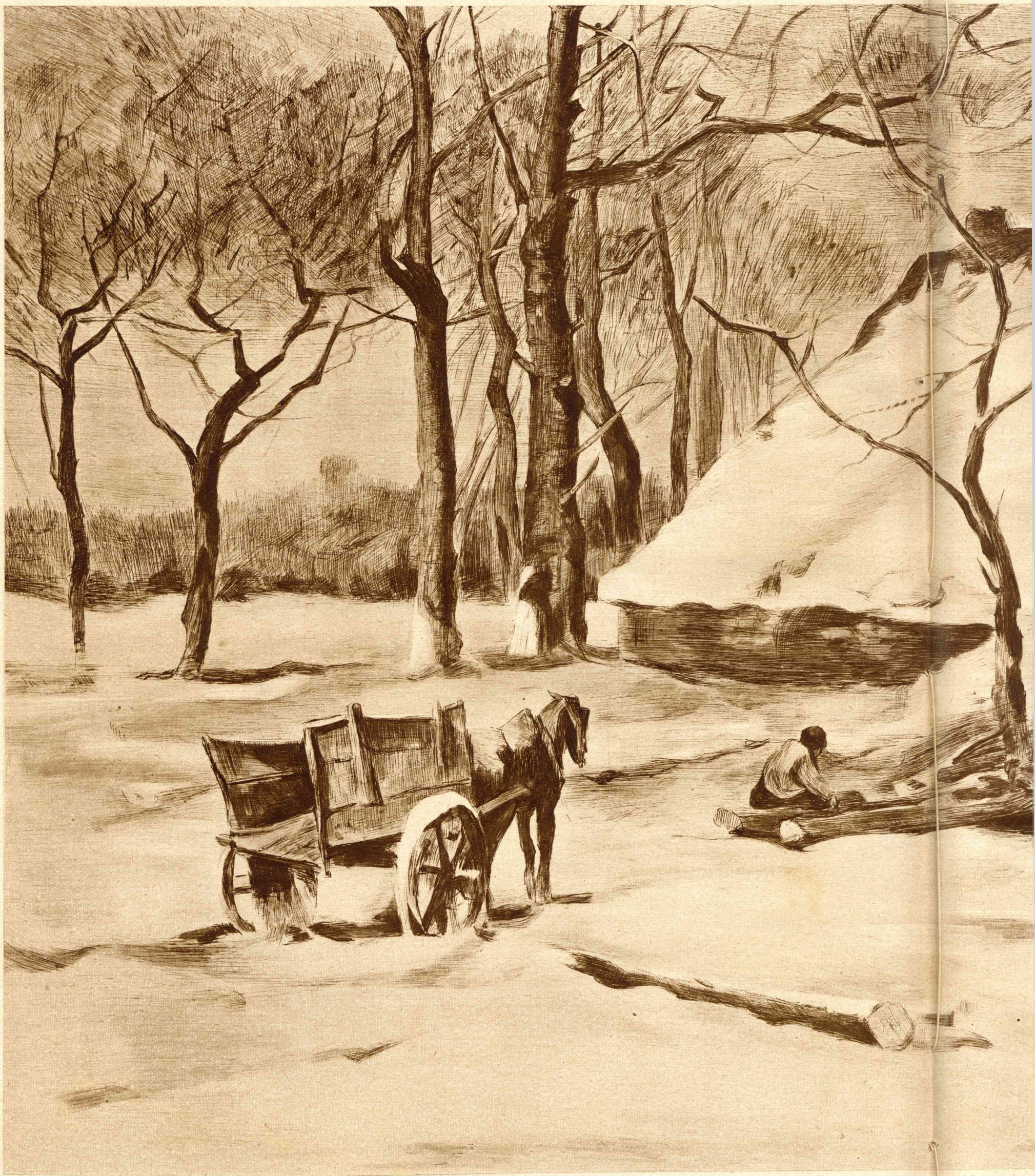
EEN PALEIS VOOR EEN DAKLOOZEN KONING

Toen koning Feisoel tot den troon van Irak werd geroepen, werd een bestaand huis aan den oever van den Tigris in Bagdad voor hem als woning ingericht. Kort nadat hij het had betrokken, werd het gebouw echter door de rivier weggespoeld. Een tweede woning onderging een zelfde lot. Daarom heeft men besloten nu een paleis voor hem te laten bouwen, waarvoor de Engelsche architect J. M. Wilson nevenstaand plan heeft ontworpen. De uitvoering van den bouw zal 2.700.000 gulden kosten.

DE IDEALE FILMACTEUR

De eene filmspeler is beroemd om zijn mooie oogen, de andere om zijn welgevormden neus, een derde weer om iets anders. Hoe zou nu de ideale filmspeler er uit zien, die al dat moois in zich vereenigt? U ziet hem hierboven. Deze man heeft het voorhoofd van Charly Chaplin, de oogen van Harry Ronald Colemans, den neus van Buster Keaton, de lippen van Harrymore, en de kin van Fairbanks.

DE EENZAME

ZENZAME HUT

ALS HET HART SPREEKT

DOOR ROSA CORTHAUTS—VAN PUIJENBROEK

huizen aarzelend toe."

No. 1

Na de teraardebestelling van den fabrikant Pieter van Henken werd in het kantoor der linnenfabriek, die sinds meer dan vijftig jaren het eigendom der van Henkens was, familieraad gehouden. Laurent Benthuijsen, de procuratiehouder, bracht verslag uit over den toestand der zaak en men kwam tot de overtuiging, dat die er alles behalve rooskleurig uitzag.

Baron Hendrik van Westerberg, een vrijgezel van rond de veertig en broer van mevrouw Hermina van Henken, bromde:

"Ik heb het wel altijd gedacht: „Mijn zwager hield te veel van het vroolijke leven; gaf maar uit, of er geen bodem in zijn brandkast was. Daarbij is mijn zuster ook niet geheel van schuld vrij te pleiten, ook zij putte steeds uit een beurs alsof er geen einde aan kon komen."

"U moogt het mevrouw van Henken niet ten kwade duiden, mijnheer de baron," zei Benthuijsen. "Mevrouw kent absoluut niets van den toestand. Haar man hield haar buiten alles."

De baron haalde de schouders op. Zijn voorhoofd stond in rimpels als verveelde hem die bespreking. "Wat moet er dan gebeuren? De fabriek verkopen, Benthuijsen?"

De procuratiehouder ontstelde: "Maar wat zal er van overblijven? Ze is zoo zwaar gehypothekeerd."

"En de woning?"

"Eveneens, mijnheer de baron."

Van Westerberg keek hulpeloos naar Jan Dale, die met de zuster van den overledene gehuwd was en als voogd van de nog vier minderjarige kinderen zou aangesteld worden. Hij scheen van dezen een oplossing te verwachten. Hij, de baron, kende immers niets van zaken? Hij leefde in zijn deftig huis in een deftige straat in Den Haag, zooals het voor een baron van ouden adel betaamt en had geen omgang met zijn zuster willen hebben, omdat zij met iemand van burgerlijke afkomst getrouwd was.

Jan Dale schraapte de keel. Hij was een flink handelsman en had wel eens voor heeter vuren gestaan, daar de zaak in wijnen, die hij dreef, hem niet altijd was meegeloopen. Hij had, uit beleefdheid, eerst den baron laten spreken, doch nu bracht hij in, zich tot Benthuijsen wendend:

"Mij dunkt, dat de fabriek moet blijven bestaan. De kinderen moeten een toekomst hebben. Ik stel voor, gezien uw gehechtheid aan de fabriek en mijn familie, u tot directeur te benoemen. En daar de uitgaven nu natuurlijk minder worden, nu... mijn zwager... je begrijpt me, hé?... kan er niet anders dan vooruitgang in het verschiep liggen.... Ik houd niet van omwegen, niet van lange bepleitingen.... Als mijnheer de baron en jij, Benthuijsen, soms iets er tegen in te brengen hebt....?" De baron keek naar den procuratiehouder, die zichtbaar ontroerd was en, om zich een houding te geven, in zijn kasboek bladerde.

Opgelucht door die oplossing gaf van Westerberg toe: "Best, best, Dale! Ik geef graag mijn toestemming."

En Benthuijsen beloofde ernstig: "Ik verklaar u op mijn eerewoord, met Gods hulp, de zaak te behartigen, zooals ik tot heden gedaan heb en ik dank u hartelijk voor het vertrouwen, dat u in mij stelt."

Dale gaf hem een krachtigen handdruk. "Ik vertrouw je volkomen, Benthuijsen." Met een glimlach voegde hij er bij: "Maar dat neemt niet weg, dat ik, als voogd, verplicht ben een oogje in het zeil te houden."

"Ieder uur van den dag zullen de boeken voor u gereed liggen," antwoordde de directeur.

Dale weerde met een afwijzend handgebaar af: "Het was maar een grapje! Ik ken je te goed, Benthuijsen.... Maar nu wat anders!.... Wat moet er met de kinderen gebeuren? Hier weet mijnheer de baron misschien een raad voor te geven?"

Van Westerberg streek zijn lange, welverzorgde blanke, aristocratische hana langs zijn spitse kin en vroeg:

"Van welken leeftijd is mijn oudste neef?" "Mijnheer Piet is nu achttien," lichtte Benthuijsen in. "En welk levensdoel heeft hij?" klonk het voor-naam.

"Hij wil dokter worden." De baron knikte tevreden, doch Dale schoot uit: "Dat zal nooit gebeuren! Hij gaat op een handels-school en komt later in de zaak als opvolger van zijn vader. Ik wil het zoo!"

De baron keek hem uit de hoogte aan: "Maar moet u geen rekening met den wil van den jongen houden?" Dokter zijn stond hem hooger dan fabrikant.

"Hier wordt naar geen wil gekeken. Hier moet met sterke hand ingegrepen worden. Deze fabriek moet blijven bestaan, móét!"

Onwillekeurig wond Dale zich op, sprak driftig en luid, tot groot misnoegen van den baron, die opstond, zeggend:

"Mij dunkt, dat ik verder dan maar alles aan u

zal overlaten, mijnheer Dale..... Tot later!" Hij wendde zich tot Benthuijsen: "Staat mijn auto voor?"

"Zou u niet eerst even naar mevrouw, uw zuster...." aarzelde Benthuijsen. "Mevrouw heeft nu geen steun.... en zij is zoo diep bedroefd...."

Mocht mijn zuster mij ooit noodig hebben, of liever, kan ik van dienst zijn, maar dan zonder dat zij het weet, dan kunt u zich tot mij wenden, mijnheer Benthuijsen."

De directeur boog, den baron verwenshend, die hooghartig bewees, dat hij zich boven hen waande. De auto reed heen. Benthuijsen ging weer naar het kantoor om verder te beraadslagen.

Goddank! de fabriek zou niet in andere handen overgaan! Hij kon zich verder aan de familie wijden, zooals hij zijn meester op diens sterfbed beloofd had. Hij wilde zich van zijn belofte kwijten met zorg en toewijding. Hem kon het dan niet ten laste gelegd worden, als de zaak verliep. Hij zou er voor strijden alsof het de zijne was en haar, de weduwe aldus voor armoede behoeden....

"Zie zoo!" zei Dale zijn handen wrijvend. "Hij is gelukkig weg! Die lui verbeelden zich, dat zij alleen de baas zijn, omdat misschien één van hun voorvaderen sabeldrager van den een of anderen koning is geweest, of iets dergelijks en omdat er nu op hun auto en hun kaartje een kroontje of een wapen staat! Merci voor zulke mannen.... Iedereen voor de maatschappij.... denken slechts aan zichzelf en hun naam.... ze mogen ze hebben voor mijn part die.... adellijken! Had hij hier niet dadelijk een flinken, geldelijken steun moeten geven?"

"Ik zal het zonder zijn steun zien bol te werken, mijnheer Dale," zei Benthuijsen.

"t Zal veel kosten, vermoed ik."

De directeur knikte instemmend, afwezig, als was hij met zijn gedachten elders.

"Hoe is 't mogelijk, dat iemand zoo veel voor zijn genoegens kan overhebben," hoofdschudde Dale. "Dat dacht niet aan de toekomst, niet aan de kinderen; gaf maar uit met volle handen!.... Wat had hij moeten beginnen, als niemand hem nog had willen crediteeren?"

"Den laatsten tijd zag hij het wel een beetje in."

"Ja, toen het al te laat was.... Kom, laten wij de dooden rusten. Gedane zaken nemen geen keer.... Maar.... wat denk je, Benthuijsen, zou je Piet niet over den finantieelen toestand moeten inlichten en.... haar, mijn schoonzuster?"

"Mevrouw?!...." schrok hij. "Nee, nee, haar niet. Ze is aan weelde gewoon...."

"Mij dunkt, dit is in de eerste plaats noodig. Ik zal het haar wel duidelijk maken, ofschoon dit geen prettig baantje voor me is."

"Ja, ja.... als u het haar wil zeggen," gaf Bent-

huizen aarzelend toe."

"Ze zou al te dikwijls bij je aankloppen, kerel."

En je zou haar niet kunnen weigeren, want vrouwen weten je zoo te beïnvloeden.... Mijn zwager was daarin ook te zwak; het zou mijn ondergang zijn geweest.... Jij hebt nu, als directeur, een zwaren plicht te vervullen, maar mag ik je ook nog verzoeken een weinig den gang van het huishouden na te gaan en mij, als er iets verkeerd gaat, even in te lichten?"

"U kunt op me rekenen, mijnheer Dale."

"Ik dank je, Benthuijsen.... Dus, zooals je straks beweerde, is er te weinig bedrijfskapitaal?"

"Ja, dat is zoo.... maar ik had gedacht, nu ik zelf aan het roer kom, er mijn spaargeld in te steken; tegen een zeker procent, want, u weet, ik heb een dochter en heb dus ook aan haar toekomst te denken."

"Mooi, Benthuijsen, mooi! Ja, ik begrijp, dat je het niet zou gewaagd hebben, als hij.... 't zou ook te veel gerisqueerd zijn geweest...."

"Het zou wel wat al te veel menscheelievend geweest zijn omdat ik immers vooruit wist, het nooit terug te krijgen."

"Doe zooals je goedvindt. Ik twijfel niet, of over eenige jaren staat de firma van Henken in hoog aanzien.... Dus veel succes, Benthuijsen! En nu ga ik naar mijn schoonzuster.... een corvée, waar ik tegen opzie: vrouwentranen maken me wee."

Mevrouw en de jonge juffrouwen zijn vreeselijk onder den indruk van het verlies.... Zou u niet liever wachten met haar den waren toestand bloot te leggen, tot dit leed wat bezonken is?"

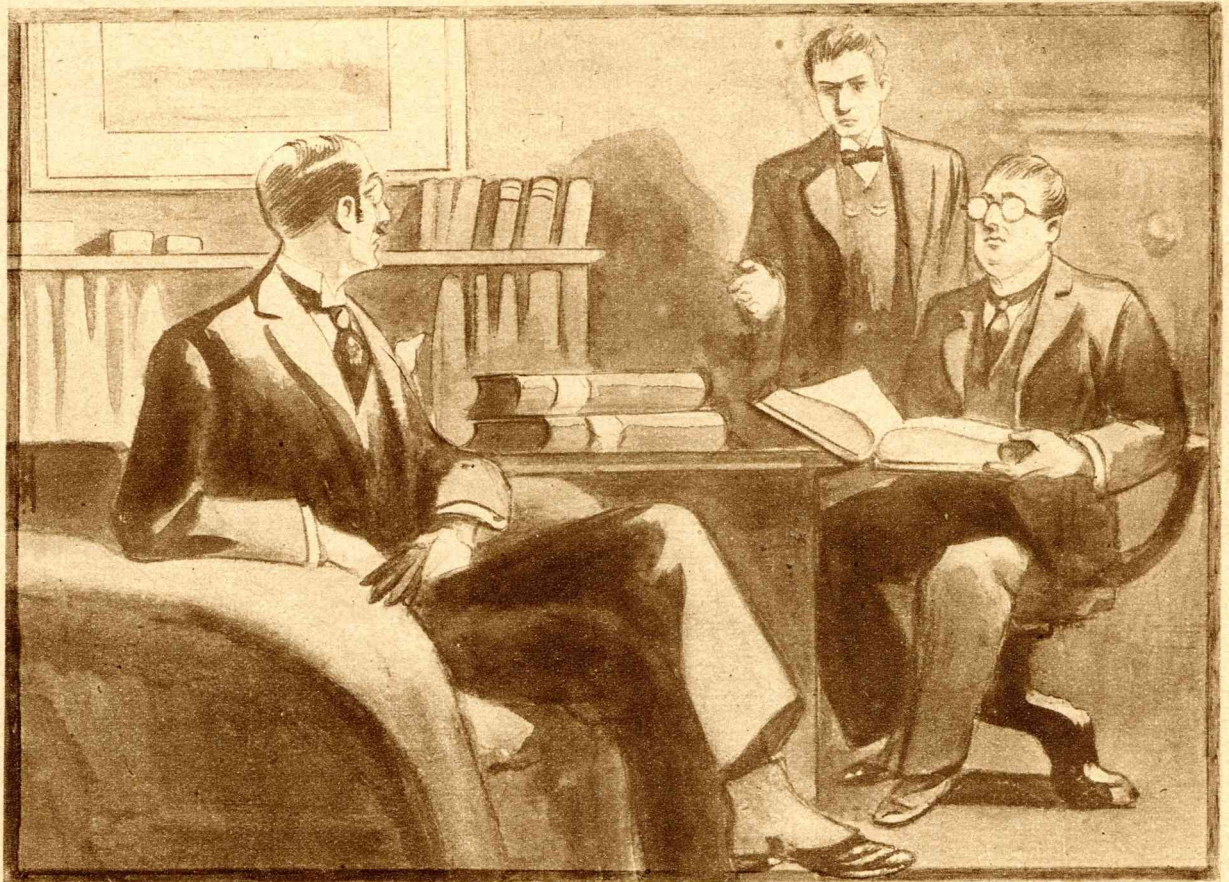
"Ja.... ja.... misschien is dat beter.... Dus zal ik er voorloopig niets van zeggen, totdat jij me waarschuwt, dat het noodig is.... Nu, directeur, tot later!"

Benthuijsen glimlachte even, omdat Dale hem "directeur" noemde en speciaal op dit woord drukte. Met een stevigen handdruk namen zij afscheid.

Dale ging den tuin door, die de woning van zijn schoonzuster met de fabriek verbond. De deur van de tuinkamer stond open. In de gang hing nog bloemengeur en benauwde lucht van brandende kaarsen en bedomptheid. De vertrekkende aan den voorkant van het huis waren nog donker door de gesloten gordijnen. In de huiskamer lag de weduwe op een divan te snikken, het gelaat in een kussen en haar fijn kanten zakdoekje tot een bal in de hand.

Dale kreeg een krop in de keel, toen hij weer het gesnik hoorde. En de woorden, die hij zich voorgenomen had te zeggen, overwegend een lichte waarschuwing te moeten geven, bleven steken. Piet, de oudste zoon, die oom Jan liever niet zag dan wel, wendde zijn gelaat af en Eva en Dolly, die op Piet volgden, blikten hem met tranen aan de wimpers aan, terwijl Antoon, een twaalfjarig kereltje naar hem toe kwam, zeggend:

"Gelukkig, dat u weer terug is, oom Jan.... 't Is

Wat moet er dan gebeuren? De fabriek verkopen, Benthuijsen?

hier vervelend saai.... Mama grient den ganschen tijd, alsof ze daar wat mee wint. Papa komt daardoor immers niet terug?"

Dale streelde het blonde haar van het ventje, zeggend:

"Jij bent de verstandigste van allen.... Nee.... tranen helpen niet, maar je weet", ging hij op fluister-toon voort: "vrouwen zijn zoo geheel anders dan mannen, die zijn niet zoo sterk...."

Antoon krulde minachtend zijn lippen en keek naar zijn zusjes, die in hartstochtelijk snikken waren uitgebarsten.

Dale, met zijn houding verlegen, wist niet waarmee de meisjes op te beuren en zocht naar een gelegenheid om haar af te leiden.

Piotseling sprong Piet op, zei nijdig:

"Jullie maken me zenuwachtig!" En haastig verliet hij de kamer.

"Kom, kom," suste Dale, de hand op Eva's schouder leggend. "Wees nu stil, Eefje."

"Papa, papa!" kreet ze smartelijk en langzaam zonk haar hoofd op zij.

"Eva valt!" gilte Dolly opspringend.

In een oogwenk was de moeder bij haar dochter en voegde, zoenend, haar de liefste benamingen toe.

De meiden kwamen op het geschel van Antoon, die nu verschrikt van verre toekeek, aangestormd en met eau-de-cologne werd het jonge meisje weer tot bewustzijn gebracht.

"Ze is ook zoo zenuwachtig," zei de weduwe met trillende lippen, terwijl ze het hoofd van haar dochter vast tegen zich aandrukte.

Als een beeld van droefheid en smart zaten aldus moeder en dochter, het bleke gelaat en de blanke handen fel afstekend bij de doffe, doodsche rouwkleuren....

Neen, Dale kon nu geen waarschuwend woord zeggen. Het leed was te versch en te diep. Zijn schoon-zuster zou hem niet begrijpen, nu niet.... later misschien.... als het tenminste noodig was dan.... als zij soms niet inzag, niet te mogen doorgaan met zulk weelderig leven te leiden, zooals zij gewoon was. Benthuijzen had gelijk.... men zag wel, dat die het innerlijk der vrouw beter kende, nou, daar had hij dan ook gelegenheid voor: hij was getrouwd en was hij nu dan ook al weduwnaar, hij had toch nog een dochter.... Het werd nu stilaan tijd om te vertrekken.... Waar of Piet zou zijn? Hem moest hij toch eerst een flink woordje zeggen. Het was zijn plicht....

"Waar is Piet?" vroeg hij zacht aan Antoon, als was hij bang met zijn grove stem de thans droevige stilte te storen.

"Moet hij komen, oom?"

"Nee, zeg maar waar ik hem kan vinden, ventje."

"Op zijn kamer natuurlijk! Kom, ik zal ze u even wijzen."

De zware stappen werden, door de dikke loopers gedempt, zoo dat Piet niet hoorde, dat zijn oom de trap opkwam, en toen Antoon de kamerdeur openwierp, had hij geen tijd meer om het boek, dat hij las, te verstoppen.

"Zoo, zit je te studeeren?" kwam oom Jan nader. Dat is flink!"

Piet kleurde. Hij wilde het boek wegleggen, doch oom Jan nam het uit zijn hand.

"Laat eens zien, jongen!.... Zoo, zoo.... dat leest dergelijke lectuur, flauwe, onbenullige boeken. Romans, liefdehistorietjes, zoo, zoo.... en dat nog wel — vandaag...." Toen driftig: "Schaam jij je niet, jongensch!"

"Daar hebt u niets mee te maken!" stootte Piet gloeiend van verontwaardiging op. "Ik doe wat ik verkies!"

"Halt! knaap, halt! Ik heb ook een woordje mee te spreken! En nog wel een duchtig woord! Ik kom hier nu op als voogd, als een tweede vader." En tot Antoon iets zachter: "Ga jij maar netjes naar beneden, vriendje. En nu ga daar eens zitten, Piet. Wij moeten samen eens ernstig praten," vervolgde hij kalmer. "Ik vernam van mijnheer Benthuijzen, die nu door je oom van Westerberg en mij tot directeur van de fabriek is aangesteld, dat jij dokter zou willen worden."

"Ja, dat wil ik, en dat zal ik ook."

"Kalm, kalm jongen.... Ik heb er anders over beschikt."

"U, u!?"

"Ja, ik, als voogd. En omdat de zaak voor je moeder en voor jullie later moet blijven bestaan, vind ik het beter, dat jij naar een handelsschool gaat, om eventueel aan het hoofd van de fabriek te kunnen komen."

"Ik!" lachte Piet spottend. "Ik zou u danken! Daar voel ik niets voor!"

"Het zal toch moeten, Piet." En overredend: "Je zult toch zeker niet willen, dat die oude welbekende fabriek in andere handen zou overgaan? Je grootvader, je vader hebben er hun kost mee gewonnen en jij, als oudste zoon, dient hun opvolger te worden... Begrijp je niet, dat je, met een weinig goeden wil, een mooie toekomst te gemoet gaat? De naam is gevestigd.... de fabriek kan later uitgebreid worden...."

Stug en norsch zat Piet naar den grond te staren, zichzelf bezwerend, nooit dat te worden, wat men van hem verwachtte.

"Benthuijzen is er toch," mompelde hij bits.

"Als die er ook niet was!" haalde Dale uit. En Piet op den schouder kloppend:

"Hier in Burghout is een pracht-handels-school. Ik ben er ook op geweest.... Ik zal wel eens met den directeur gaan spreken.... Laat eens zien, wij hebben nu einde Juni... Half September begint de school en dan ben jij als leerling ingeschreven. Gezien je doorgemaakte studies kom je het examen met glans door."

Piet dacht aan het jolige studentenleven te Leiden, waarop hij gevlact had en stribbelde nijdig tegen: "Maar als ik nu dokter wil worden! Ik voel, dat dit mijn roeping is!"

"Voor dokter studeeren vraagt veel geld, Piet.... en.... de zaak laat niet toe, dit te bekostigen. Ik had je dit willen besparen, je enkel maar willen zeggen, wat zuinig te zijn, maar nu voel ik mij verplicht je de ware toedracht der zaak te zeggen. Je denkt misschien dat je ouders rijk zijn....?"

"Zijn.... zijn wij dan niet rijk?" klomk het als een bange vraag.

Oom Jan schudde zacht het hoofd:

"Nee, jongen....! Moeder zal gedwongen zijn zich veel te bekrimpen.... maar hierover moet jij met haar maar niet spreken; tenminste nu nog niet..., dat komt wel terecht."

Natuurlijk, dacht Piet, dat ik daar niet over rep; ze zou beginnen met mijn zakgeld te verminderen.

"Begrijp je nu, Piet?" vroeg Dale, de hand op den schouder van zijn neef leggend. "En begrijp je ook, dat ik je liever zou laten studeeren voor dokter als de noodige middelen er niet voor ontbraken?"

Piet zweeg, hij had al een plan gemaakt en zou dit naar zijn eigen wil uitvoeren. Hij liet zich niet door zijn oom op den kop zitten, nou, kon je denken.... En daarbij, oom was toch maar voor preventief toezicht! Mama bleef de baas... haar had hij op zijn hand!

Even later was oom Jan vertrokken, na zijn schoon-zuster verteld te hebben, dat Benthuijzen directeur van de fabriek zou zijn en indien zij huidhoudgeld noodig had, zich tot hem te wenden. Dit stond haar schijnbaar niet aan, ze was nog te veel onder den indruk van den zwaren slag, die haar getroffen had, om er tegen in te gaan.

Den volgenden middag liet Benthuijzen bij haar belet vragen.

Zij gaf bevel hem bij haar te laten komen in de tuinkamer en wees hem, uit de hoogte, een stoel aan. Ze beheerschte zich, zooals men haar dit van jongsaf had ingeprent. In alles verried zij haar adellijke afkomst. Vriendelijk en toch als een meerdere onderhield ze zich met hem, terwijl hij haar in stilte bewonderde, zooals hij haar sinds zijn verblijf op de fabriek immer bewonderd had.

Groot en slank, fijn en teer met blanke teint, blauwe oogen en blond haar, zag hij haar als een engel en zou vol eerbied voor haar geknielt hebben, indien hij ervan overtuigd was geweest, haar niet te zullen beleedigen.

"Ja, de slag kwam onverwacht," stemde ze in, met even een licht beven van haar fijne roode lippen en trillen van hare neusvleugels. "Maar wij moeten in Gods wil berusten.... Wat had u mij te vragen, mijnheer Benthuijzen?" leidde ze het gesprek af.

"Niets te vragen, mevrouw, ik wilde u slechts verzoeken, of u zich indien u huishoudgeld noodig hebt, tot mij zou willen wenden....? Ik vreesde, dat mijnheer Dale misschien vergeten had, u hierover in te lichten."

"Mijn zwager heeft mij dit gisteren gezegd, mijnheer Benthuijzen, maar liefst had ik een doorlopend crediet op een bank.... dan.... behoef ik u niet.... telkens lastig te vallen.... Als u dan wilt zorgen, dat ik niet tevergeefs kom om mijn cheque te ontvangen."

Hij sidderde. Ze keek hem met haar fluweelige blauwe oogen aan, waarin hij nu een bevel las, waar hij onmogelijk tegen in zou kunnen gaan, en dat hij niet zou kunnen weigeren. Zoo had hij die oogen nog

Ze zag zijn blik onderzoekend op haar gericht.

nooit gezien! Hij wist, dat hij haar slaaf zou zijn, en ook was hij er zich van bewust, dat hij niet goeds-moeds mocht doen, wat ze beval.

Zij stond op ten teeken, dat het onderhoud geëindigd was. Niets vroeg ze over den geldelijken toestand, zoo was ze gewoon haar vraag om geld steeds ingewilligd te zien. En ook, omdat haar man haar nooit over zijn zaken sprak, stelde ze hem niet één vraag daaromtrent. Geen enkele gedachte over den gang hiervan scheen haar te verontrusten en hij waagde het niet er over te beginnen.

De tijd zou wel leeren! De kas zou voortaan niet meer zoo geplunderd worden als toen van Henken er de vrije beschikking over had, daarbij, rekeningen van wijn en champagne, 't verteer in de Clubs, zouden niet meer voorkomen.

De weduwe had gescheld om hem uit te laten en even later stak ze hem de fijne vingertoppen tot afscheid toe.

Zij was tevreden die geldkwestie afgehandeld te hebben. Aldus behoefde ze zich nooit te vernederen, hem er om te moeten vragen. Ze hield niet van dergelijke besprekingen en had om die reden ook niet bij den familieraad tegenwoordig willen zijn. En ook, Jan zou wel voor alles zorgen!

Benthuijzen liep den tuin door naar de fabriek, keek hier en daar naar het werk, sprak met een wever, of weefsters en begaf zich naar zijn kantoor, waar Alida, zijn dochter, hem zat op te wachten.

"Zoo, kind," zei hij aangenaam getroffen. "Kom je even goeden dag zeggen?"

Ze gaf hem een paar zoenen.

"Ik had u vandaag nog niet gezien, vader. Ik had van morgen hoofdpijn, maar nu is ze weer over."

Hij keek haar met welgevallen aan. Zijn knappe, flinke dochter! Zijn alles! Groot en frisch met bruine oogen en bruine haren, een goedig gelaat, een lust om haar te bekijken.

Zij knikte hem vriendelijk toe:

"Dag mijnheer de directeur! Zou mijnheer de directeur niet met zijn dochter willen gaan winkelen, daar ze.... een nieuw hoedje noodig heeft?"

"God beware me!" schrok hij. "Hoe kom je er toe? Wat weet ik van dameshoeden?"

Ze had heimelijk pret en liet hem voortgaan.

"Denk er om, ik sta nu voortaan voor alles alleen!" "Arme vader!" zei ze meewarig. "Ja, 't moet een heel werk voor u zijn!.... Ik vroeg u dit dan ook maar voor de grap. Maar zeg, staat het nu werkelijk zoo slecht met de fabriek, zooals u me gisteren vertelde?" vroeg ze op gedempten toon. "Ik kan het haast niet gelooven. Bijna alle getouwen zijn in werking heb ik daar juist gezien.... In de spinnerij is zelfs niets leeg. U moet weten, ik heb u overal gezocht."

"Ik was bij mevrouw."

"En... hoe is het nu? Had ze niet geschreid?" "Ze was uiterst kalm, maar zoo wit als een doode."

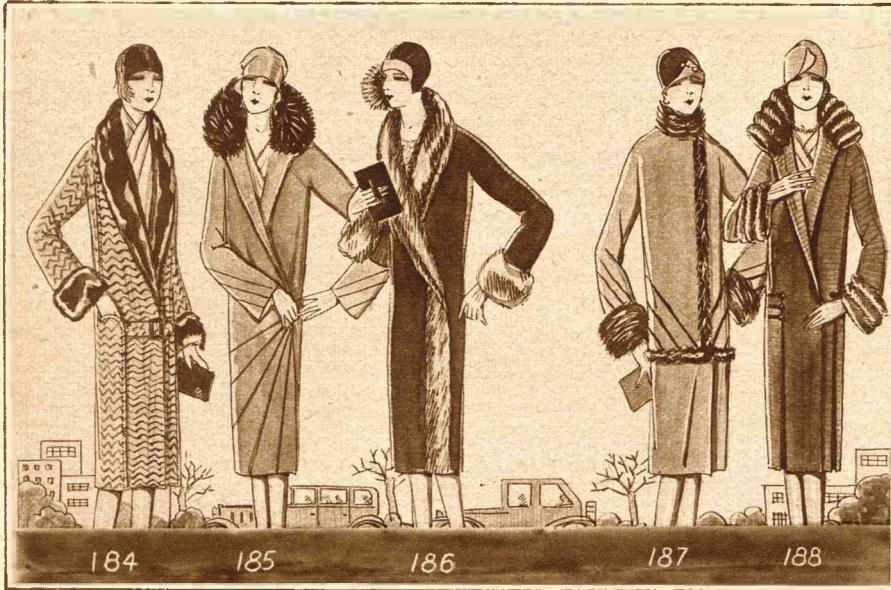
"Zielig, niet? Nog maar negenendertig en nu al weduwe. Het is toch ook verschrikkelijk!.... Gunst daar is mijnheer Piet, geloof ik!" sprong ze op. "Hoe naar, zoo in 't zwart! Ik zal maar gauw gaan! Dag vaders! Tot vanavond!"

Ze ging, om Piet te ontwijken, een andere deur uit, doch de jonge man, die haar uit zijn kamer bemerkte had, begaf zich in plaats van naar het kantoor naar het hek, den uitgang van de fabriek, om haar pad te kruisen.

Alida bloosde, terwijl hij haar aansprak en haar hand drukte. Ze zag zijn blik onderzoekend op haar gericht en vlug, met een verontschuldiging, gehaast te zijn, wendde ze zich naar het hek.

(Wordt voortgezet.)

Vrouwennieuw

VIJF EENVOUDIGE WINTERMODELLEN

184. Smaakvolle wintermantel van bruinachtige fantasie-stof. Een aardig effect wordt tweegebracht door het zijpand, dat naar voren toe een weinig verspringt en zodoende de zakken vormt. Een breede ceintuur (alleen van voren) sjaalkraag en manchetten van geschoren bont in bijpassende tint vormen de garnering.

185. Een geheel rechte mantel van havannakleurig velours de iaine wordt gegarneerd door een groote skungskraag. Voorpand en mouwen zijn van koordgarneering voorzien.

186. Een elegante mantel van donkerblauw dubbelribs is op moderne wijze met manchetten en doorlopende sjaalkraag van zilvergrijs bont versierd.

187. Een zeer chic costuum van donkergroen fluweel, bestaat uit een recht jaquet en een naar links overslaand rokje. Het eerstgenoemde is afgezet met een smal randje skungs en gegarneerd met skungskraag en manchetten en moderne koordgarneering.

188 toont u een practischen wintermantel van bordeaux-kleurige ribsstof waarvan het rokdeel wordt verwijdd door een tweetal uitspringende plooiën, welke van boven door knopen worden gesloten.

Een horizontale tres-garneering van achter en op zijde, een dubbele kraag en breede manchetten van geribt bont voltooien het geheel.

MARGUERITE.

DE KERSTTAFEL

Nauwelijks heeft de goede oude Sint ons land weer verlaten om zich een geheel jaar schuil te houden in het warme Spanje, of we worden, vooral door de étalages van de winkels, herinnerd aan de naderende Kerstmis! Heerlijk Kerstfeest, met zijn vredige, vroolijke beteekenis en zijn innige huiselijkheid! Velen zullen, wanneer ze aan Kerstmis denken, dit voelen als ik; helaas ook velen die geen andere gedachten er bij hebben dan „twee vrije Zondagen!” omdat ze de vreugde van dit feest niet kennen en doordat er geen warme huiselijkheid van hun omgeving uitgaat.

Zoals bij alle bijzondere gelegenheden, is de huisvrouw de stuwkracht, waarvan in huis alles uit kan gaan.

In plaats van de bloemen, waarmee ze Zaterdags de kamers een vriendelijk aanzien geeft, brengt ze nu een versiering aan van witte bloemetjes, hulst met rode besjes, hier en daar iets rood, lint b.v. om de vaasjes en misschien een mooie kerstklok. 't Spreekt van zelf, dat daar waar een Kerstboom aanwezig kan zijn, de mooiste versiering is aangebracht!

Voor het Kerstmaal, dat met of zonder gasten den eersten Kerstdag graag gegeven wordt, wordt de tafel gedekt met het mooiste tafellaken, gedeeltelijk bedekt met ons mooiste kleedje; de mooiste glazen, de mooiste vaas of vaasjes, gevuld met witte bloemetjes en hulst met een rood lintje; gezellig gevulde bonbonschaaltjes worden er op geplaatst. Ter vergemakkelijking van het vraagstuk: „Wat

zal ik geven,” laat ik hier een aardig Kerstmenu volgen, waarvan de diverse huisvrouwen één of meer gerechten kunnen gebruiken.

Huzarensla in schelpen
Tomatensoep
Zwezerikragoût met fleurons
Kalkoen met appelmoes
Wijngelei met ananas.

ZWEZERIKRAGOÛT.
1 koppelzwezerik; 1 ons kalfsgehakt; 60 gram bloem; 70 gram boter; kruiden n.l. peterselie, worteltje, foelie, laurierblad, paar peperkorrels, stuk ui; 1 eidooier; ½ d.l. room of melk; 1 blikje champignons; zout.

Bereiding: Blancheer de zwezerik d.w.z., zet ze op met koud water, giet dit af zodra het kookt, zet ze opnieuw op met koud water met de kruiden en 't zout en kook ze gaar gedurende pl.m. 20 min.. Ontdoe ze van vel en vet en snijd ze in niet te kleine dobbelsteenen. Maak het gehakt smakelijk aan, maak er kleine balletjes van en kook deze in water met zout gaar. Roer een saus van boter, bloem en zwezerikbouillon op de bekende wijze en maak deze af met eidooier, room, zoonoodig zout en peper. Roer er de door midden gesneden champignons en 't champignonnat door. Doe de ragoût op op een vleeschschotel, en leg er een rand van fleurons om heen.

Fleurons. — Maak hiervoor feuilletédeeg. (zie voor 't maken daarvan 't Sint-Nicolaas-nummer.) Rol dit vrij dik uit en steek er halve maantjes van. Bak ze als banketletters.

N.B. Heel eenvoudig kan men ze bij den banketbakker bestellen.

KALKOEN BRADEN.
1 kalkoen; pl.m. 200 gr. boter; afhangende van 't gewicht der kalkoen een paar dunne lapjes lardeerspek; 500 gr. kastanjes; pl.m. 20 gr. zout.

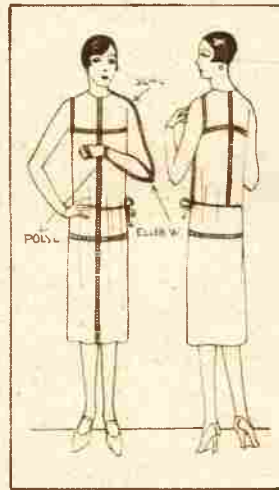
Bereiding: Wasch den kalkoen van binnen en van buiten. Wasch het lardeerspek en bind dit over de borst van den vogel. Zet den kalkoen op met niet te veel water en zout. Neem na pl.m. 2 uur den vogel uit de pan en vul hem in het achterlijf met de kastanjes, die vooraf gekookt en daarna geschild zijn. Bind na het vullen het achterlijf van den kalkoen dicht. Giet de rest van 't kooknat uit de pan, laat de boter er lichtbruin in worden en braad er dan den kalkoen 1 uur of langer in onder veel bedruipen om het uitdrogen te voorkomen, tot hij gaar en mooi goud-bruin van kleur is. Maak de jus af met het kooknat en laat den kalkoen hierin 'n gesloten pan nog een tijdje sudderen. Verwijder 't spek.

Presenteer het vleesch met wat jus er over en 'n rand kastanjes er omheen.

CATHARINA.

WENK

Wagensmeer krijgt men uit een lichte japon door eerst de vlekken met zuivere ongezuurde reuzel in te wrijven, ze daarna met Sunlight-zeep in te smeren en dan een poosje te laten intrekken. Tenslotte afwisselend met lauw water en witte terpentijn uitwassen.

BERICHT — Wij stellen onze lezeressen in de gelegenheid, van onze mode-ontwerpen naar maat geknipte patronen te betrekken tegen zeer matigen prijs. Men neme daarvoor nauwkeurig de maat op de volgende wijze. Voordat men de maat gaat nemen, bindt men een bandje om de taille, waardoor men de juiste lengte van voor-, zij- en ruglengte

af kan meten. Bovenwijde. De gehele bovenwijde wordt genomen over het breedst van den rug (volg het voorbeeld.) De Taillewijde. De taillewijde wordt genomen strak om de taille. Heupwijde. De heupwijde wordt genomen 15 c.M. onder de taille, vooral niet te strak. Voorlengte. De voorlengte wordt genomen vanuit den hals tot het bandje. Zijlengte. De zijlengte wordt genomen vanuit het oksel tot het bandje. Ruglengte. De ruglengte wordt genomen vanuit den rugwervel tot het bandje. Schouder-, elleboog- en polslengte, waarbij men steeds den centimeter bij den hals laat liggen (volg voorb.) Elleboogwijde. Hierbij houdt men den arm gebogen, daar anders de mouw te nauw zou kunnen worden. Polswijde. Vuistwijde. Armsgatwijde. Heele lengte. De gehele lengte van japon of mantel wordt vanuit den hals gemeten. Met het maatnemen gelieve men nauwkeurig op het voorbeeld te letten. De maten gelieve men bij bestelling van een patroon met het nummer van het gewenschte model duidelijk op te geven aan „Het Patronenkantoor Postbus no. 1, Haarlem, onder bijvoeging van het bepaalde bedrag in postzegels. Men verwijze daarbij naar den naam van dit blad. Binnen enkele dagen volgt dan franco toezending van het patroon.
Nr. 184 f 1.25. nr. 185 f 1.25.
nr. 186 f 1.25. nr. 187 f 1.25.
nr. 188 f 1.25.

Vraag

Peli

WRIJFWAS GEEL
voor vloeren en meubelen

de heerlijke zuivere wrijfwas voor vloeren en meubelen

ERDALFABRIEK AMSTERDAM

„Brengt zonneglans en dennengeur in huis”

DE WINTER EN HET KERSTFEEST IN NOORWEGEN

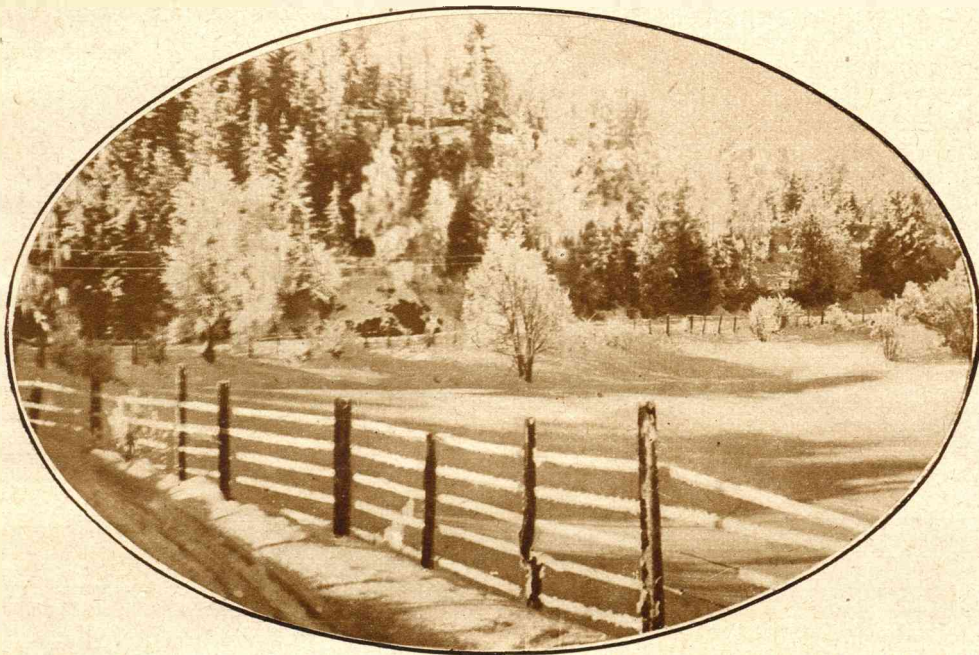
De Winter, de lange, barre Winter is bij de kinderen in het Noorden meer geliefd dan de korte Zomer. De Winter, die maanden achtereen de velden met sneeuw bedekt en de stroomen in z'n ijsboeien sluit. De Winter met z'n vlammen van Noorderlicht en z'n schitterende maanlicht-nachten. De Winter, die niet door perioden van kouden natten mist en triestig dooiweer wordt onderbroken, maar alle dagen weer zoo'n heerlijke gelegenheid biedt voor schaatsenrijden en sleetjevaren op de glijbanen.

Voor al in de laatste tijden is het 't skiloojen, waarmee jongen en ouden zich vermaken en die op de spiegelgladde banen de gelegenheid geven in korten tijd groote afstanden af te leggen. Bij drommen gaan ze naar Holmenkollen en Nordmarken in hun sportcostuums, met de ski's en de „hjelke" (slede): de dames in pantalon en jaquet.

Lang duurt de winter, maar de rechte kou komt eerst met de maand December, vooral omstreeks den tijd van Kerstmis. Het najaar is dikwijls somber triest; het wordt vroeg donker, om vier uur, aan 't eind van 't jaar tegen drieën. Maar in den echten wintertijd komen de menschen tot verademing. Ze gevoelen zich opgelucht en begroeten met blijdschap de terugkomst van de zon, zooals eeuwen lang hun heidensche voorouders hebben gedaan. De zon, die

Kerstmis in Noorwegen. Nadat 's-avonds de kerstboom in vollen luister gestraald heeft, wordt den volgenden morgen de boom voor het venster gezet, en de kaarsen andermaal ontstoken.

Noorsch landschap bij rijp-vorst.

de nevelen heeft verdreven en haar stralen zendt over de schitterende velden. De Noren maken het zich in huis recht gezellig. De groote kachels, waarin de houtblokken lustig knetteren, verwarmen dag en nacht de kamers. In alle vensters staan bloemen, hyacinten en tulpen uit Nederland, die hun heerlijke geuren verspreiden en er aan herinneren, dat het voorjaar weer zal terugkeeren.

In de bergen en in de hoogvlakten komt er voor de boeren, de eigenaars der wouden, 'n drukke tijd. De boomen worden geveld, die naar de rivieren moeten worden getransporteerd, zoodra er sneeuw genoeg is gevallen, om de paarden in staat te stellen, ze voort te slepen. Als 't voorjaar zal zijn gekomen en 't ijs is gesmolten, zullen ze in de stroomen en watervallen worden geworpen, die ze moeten vervoeren naar de verschillende plaatsen, waar de hout-handelaars en de zaagmolenaars wonen.

De Hollanders zijn reeds eeuwen lang naar Noorwegen gekomen met hun schepen, om de boomstammen te halen; vroeger meer dan tegenwoordig, nu meestal de stammen in Noorwegen zelf tot planken worden gezaagd in de molens, die hun beweegkracht vinden in het vallende water. Als 't water in meren en rivieren bevroren is tot dikke ijsvloeren, worden deze met groote zagen in vierkante blokken gezaagd, die in de schuren worden opgeslagen, om later naar 't buitenland te worden vervoerd.

Elken winter worden er groote wedstrijden gehouden in schaatsenrijden en skiloojen (skilöp). Vooral die in Holmenkollen worden druk bezocht. Iedereen trekt er heen. Ook de leden der koninklijke familie verzuimen ze nooit.

Maar het grootste winterfeest is het *Julfest*. Vooral bij de boeren in de afgelegen streken wordt nog altijd trouw vastgehouden aan de overoude gebruiken. Dagen vóór Kerstmis worden de voorbereidende maatregelen al begonnen, ook in de huizen der predikanten en ambtenaren. Reeds in den Herfst worden de Kerstkleeren geweven. De kaarsenpitten worden gemaakt voor de vetkaarsen, die zullen moeten branden in de feestdagen. In de lange avonden, met slechts 'n houtspaan in den schoorsteen om de keuken te verlichten, werkten de meiden. In de huiskamer

zaten de vrouw en de dochters en sponnen de garens en wonden ze tot kluwens. Onder 't werken werd besproken, hoeveel dieren zouden worden geslacht, hoeveel koeken gebakken en hoeveel bier er zou moeten worden gebrouwen. Het bierdrinken behoorde tot de grootste genoegens. Het feest moest worden ingewijd door 'n algemeenen dronk. 'n Oude Noorsche wet bepaalde, dat elke boer, die vier of meer koeien bezat, 'n bepaalde hoeveelheid bier moest brouwen, om 't feest te vieren (Julegilde.)

Vóór Kerstavond

en na den maaltijd komt de kerstboom aan de beurt, die prachtig versierd in 'n andere kamer staat, voorloopig nog in 't donker, want de kinderen mogen hem niet zien, vóór het gewichtige oogenblik is gekomen. Maar als dan alle lichtjes zijn aangestoken, wordt de deur geopend en met blijden uitroep aanschouwen ze den boom met al z'n kaarsjes en versieringen. De geschenken voor allen liggen er onder. Allen vatten elkander bij de hand, de vader, de moeder, de kinderen, de gasten en de dienstboden, en zoo loopen ze om den boom en zingen hun liederen. Na de uitdeeling der geschenken komt 't avondmaal: de rijstebrij en de vleeschspijzen, waaronder altijd het ganzegebraad voorkomt, worden opgediend, en op „*Fattigmandsbakelse*“, appelen, noten en rozijnen wordt getracteerd. Vroeger werd ook punch gedronken, maar nu Noorwegen is „drooggelegd“, mag dat niet meer.

Ook de vogels krijgen hun tractatie. Bij ieder huis wordt 'n korenschoof op 't dak of tegen den gevel gezet. Vóór het Kerstfeest komen wagens met kerstboomen en korenschooven de stad in en langs de huizen om ze te verkoopen. Het vorige jaar heeft de „*Frelsesarmee*“ (het Heilsleger) 'n reuzeboom vóór het Universiteitsgebouw geplaatst, verlicht met ontelbare elektrische lichtjes. Er werd muziek bij gemaakt en gezongen en beneden aan den boom stond 'n bus om geld in te zamelen voor de armen.

Een heele maand lang zijn de winkels des avonds schitterend verlicht, en de prachtigste uitstallingen verheugen de oogden der wandelaars. De laatste twee dagen vóór den eersten Kerstdag zijn ook de vensters van alle huizen verlicht en elken avond gaan de menschen van de eene straat in de andere „*Julebukke*“. Gemaskerde gekostumeerde jongelui loopen daar tusschen door en komen ook wel zoo op visite. Uit dit alles blijkt, hoe zeer de aloude traditie van het Heilige Kerstfeest in Noorwegen in eere wordt gehouden en dat het in de steden zoowel als op het land nog altijd een volksfeest bij uitnemendheid is. J. SCHUITMAKER Cz.

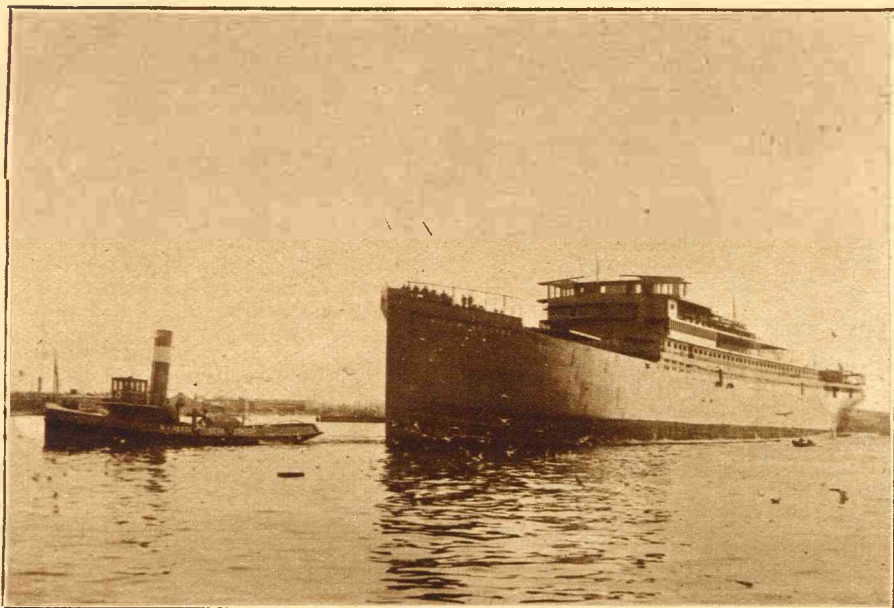
Wintergezicht in Hadeland (Noorwegen).

moest alles gereed zijn. De vloer, de trappen, alles werd schoon-gemaakt, al het koper gepoetst, dat het blonk als goud. De paarden- en koestallen moesten zoo rein mogelijk zijn. Bier en „*mjød*“ (meede, honigdrank) werden in den kelder geborgen, koeken van velerlei soort, alle in huis gebakken, in steenen potten en blikken trommels gedaan. De tafel kreeg een nieuw (in huis geweven) kleed. De driearmige kandelaars werden gereedgemaakt voor de Driekoningenkaarsen. Op Kerstdag werd 't vleesch gebraden voor den feestavond: „*ribbe og gaas*“, (varkensribben en ganzegebraad). Nadat de thee was gedronken, stond de „*Budcie*“ (de meid, die op de koeien moest passen) gereed met 'n brandende lantaarn, om de paarden- en koestallen te laten zien. Ze sloeg drie kruisen over de deur met 'n „*tyristikke*“ (brandende spaan). Dan gaf ze de dieren hun kerstdrank, water, meel en zout. Ze sprak daarbij voor elk dier 'n bepaalden wensch uit.

Daarna werd 'n groote schotel met „*grot*“ (gort) buiten gezet voor „*Nissen*“, den kobold. 's Avonds werden allen in de huiskamer op rijstebrij onthaald met „*ribbe*“ en appelen, ingelegde perziken,

Nationaal costuum in Hallingdal (Noorwegen)

Op de werf der Ned. Scheepsbouw Mij. te Amsterdam-Noord is met goed gevolg te water gelaten het dubbelschroef turbineschip „Nieuw Holland“, bestemd voor de Kon. Packetvaart Mij. Het schip meet 12000 ton. Foto, even na de tewaterlating genomen.

Mevr. M. E. Hummel-Hecking Colenbrander (met bloemen) verrichtte de doopplechtigheid van de „Nieuw Holland“. Rechts van haar de heer D. Goedkoop Jr., directeur van de werf.

GEMENGD FOTO-NIEUWS

Tusschen Velsen en Santpoort is door de gladheid van den weg een auto te water geraakt. Persoonlijke ongelukken kwamen gelukkig niet voor.

Maandag is te Haa'lem brand uitgebroken in den kunsthandel Peddemors op den Kruisweg. Gelukkig kon het vuur spoedig gebluscht worden.

Het nieuwe geldkantoor afd. N.Z. Voorburgwal te Amsterdam is voor het publiek geopend. Hoe het er van binnen uitziet.

Zaterdagmiddag werd te Oudeschild op Texel de heer Corn. Koopman begraven. Koopman werd 27 October van dit jaar gehuldigd, daar hij toen meer dan 20 jaar schipper van de reddingsboot te de Koog was. Hij zou weldra gepensionneerd worden. Hij was sedert de oprichting werkzaam aan Texels Eigen Stoomboot-Onderneming „T.E.S.O.“ en bij iedereen geacht en bemind. Bij de begrafenis waren Zaterdag vele belangstellenden aanwezig, o.a. een paar leden van het hoofdbestuur der N. en Z.-H. Redding Mij. en de leden der Vereeniging „Moed, Volharding, Zelfopoffering“.

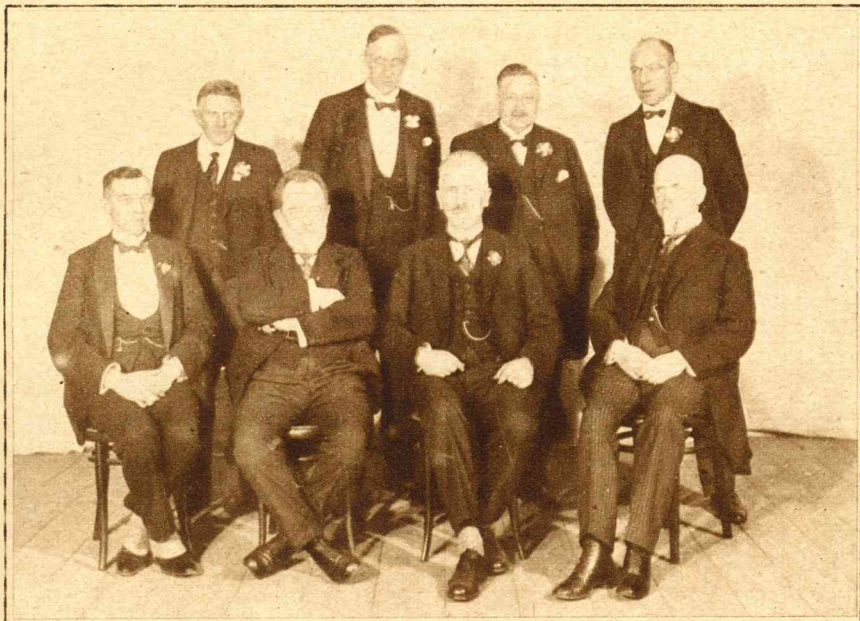
*

Hiernaast:

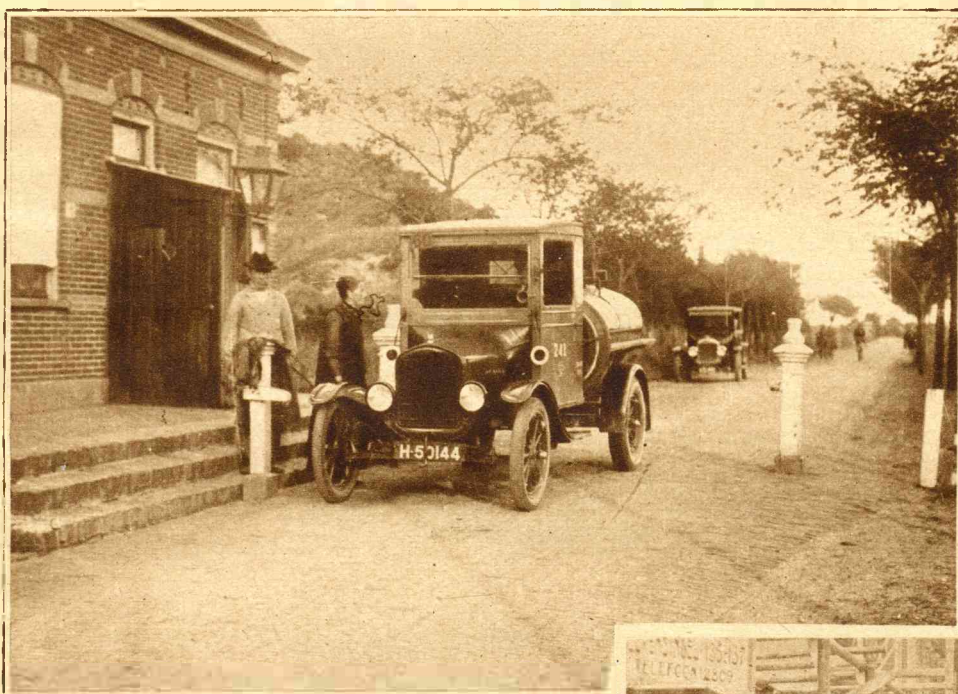
CORNELIS KOOPMAN.

Een dier stoere reddingsbootschippers, die een sieraad van ons land zijn, is op Texel overleden.

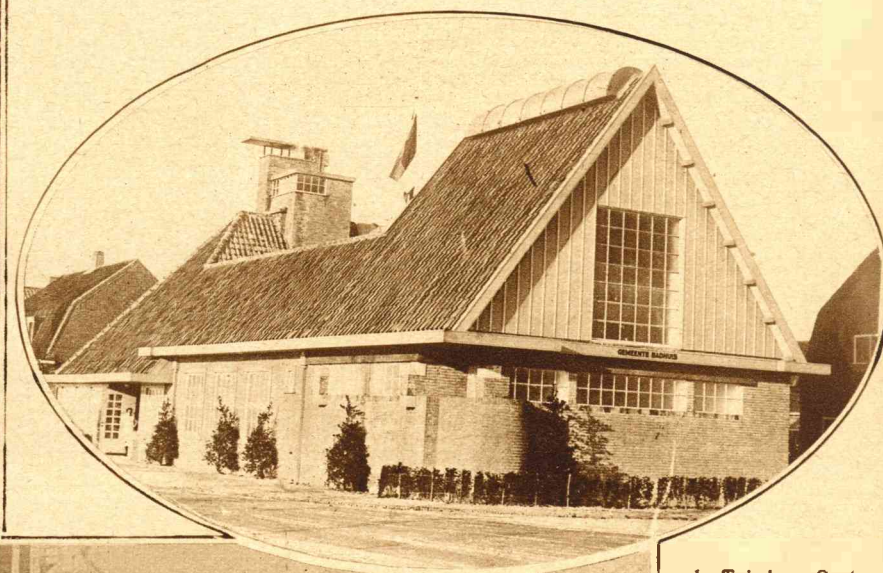

De Provinciale Vereeniging „Gijsbert Japikx” heeft, ter herdenking van het feit, dat dertig jaar geleden door een aantal Friezen te Haarlem het Frysk Selskip „Gijsbert Japiks” werd opgericht, in den Jans-Schouwburg te Haarlem een tooneelavond gegeven. Naar aanleiding daarvan geven wij hierboven links een foto van het bestuur. Van links naar rechts: Mr. A. S. Miedema, eere-voorzitter, S. Metz, voorzitter, dr. J. B. Schepers, eere-voorzitter, M. Oostenburg, secretaris, D. Zijlstra, tweede secretaris, J. Schaap, F. Meijer en J. Woudstra. — Rechts: De medespelenden in het „satyriek telsje” „As men sels foarby giet”, van Y. C. Schuitmaker.

De Gemeenteraad van Egmond aan Zee heeft besloten, met ingang van 1 Juli a.s. den tol bij die plaats op te heffen. Weer een van die verkeersbelemmeringen verdwenen dus.

GEMENGD FOTONIEUWS

In Tuindorp Oostzaan is het eerste Gemeente-badhuis geopend. Het aardige gebouw staat aan den Meteor-singel.

Van het aardige kinderboek

BART ZONDER BARST

dat met St. Nicolaas zooveel kinderen verast heeft, hebben we nog een kleine voorraad over. Wie met Kerstmis er nog van wil profiteeren bestelle omgaand. De prijs is voor niet-abonées 75 cent. Voor geabonneerden op „De Stad Amsterdam”

12¹/₂ CENT

Hiernaast: Na afloop der vergadering van Bloembollenhandelaren in 't Haarlemsche Concertgebouw, heeft een aantal der aanwezigen 'n bezoek gebracht aan het nieuwe veilinggebouw aan de Leidsche vaart, dat zijn voltooiing nadert.

Hiernaast: De Zang- en Reciteer-vereeniging „Harmonie” is de eenige vereeniging te Helder, welke het aandurfte een operette voor een groot aantal personen geheel met eigen krachten uit te voeren. Maandag werd door genoemde vereeniging de bekende operette „De Dochter van den Tamboer-Majoor” opgevoerd en de belangstelling was zoo groot, dat verscheidene personenmoe sten worden teruggewezen. Men besloot daarop Donderdag nog een voorstelling te geven, welke eveneens een volle zaal had. Een opname van de medespelenden.

PAARDENMARKT TE HOOFDDORP. — De honden op onze foto zijn het heelemaal niet eens met de drukte en de beweging, welke veroorzaakt worden door een paard, dat wordt „afgedraaid“, en uiten daarover dan ook luide hun ontstemming.

'N KERSTNACHT OP HET EILAND

Enkele dagen tevoren waren wij op het eiland gekomen, om daar ons Kerstfeest te vieren, ver van het gewoel van de groote stad, met om ons heen slechts de grootsche natuur van het duinlandschap, in de verte de ruischende zee, en boven ons het sterrengeflonker.

Zooals steeds tegen Kersttijd kreeg alles om ons heen nieuwen glans, hoewel meer innerlijk gevoeld. Onze gedachtersfeer bracht ons wederom in het fantasierijke leven, waar de verbeelding nog schooner is dan de werkelijkheid. We zagen met ons geestes-oog weder de parnassia's en de pirola's en de langstijlige kattenstaarten van den vollen zomerdag, en de geur van de heerlijk riekende thijm kwam weder tot ons. Zoo in ons huisje in de duinen vertoevende, was het net, of we weer hoorden de lachmeeuwen, en zagen tusschen het gras de donsjongen van de sterntjes, terwijl 't vlugge strandpleviertje haastig

De Larensche Brink wordt van haar schoonen boomentooi beroofd. — Wel biedt het eertijds zoo fraaie plein thans een troosteloozen aanblik.

Heel in de verte luidde de klok van het kerkje, tusschen de boomen in het vriendelijke dorpje gelegen, een zoete klank, die, nog meer dan des zomers, diep in ons harte dringt.

Nu naar buiten, het duin op, en voor we 't zelf beseffen zijn we naar buiten gestormd; den duin-top op, vlak bij ons huisje.

De donker getinte hemel met zijn schitterende sterren, het ruischen der zee en het klokgelui in de verte stemmen ons tot diepe aandacht. En terwijl het licht van den vuurtoren als een trouwe wachter telkens weer verschijnt en verdwijnt, voelen wij den vrede van den Kerstnacht tot ons komen.

Tot Hoofdinspecteur voor de Scheepvaart is benoemd de gepensioneerde Vice-Admiraal C. Fock.

Maar wat zien we daar in de verte, naar den zeekant; wat doet ons zoo hevig opschrikken, zoodat ons hart begint te bonzen?

Wij zien een lichtende plek op zee, nu eens hoog opblaaiend, dan haast geheel onzichtbaar, bijna niet te onderscheiden. En opeens dringt het vreeselijke tot ons door, dat het moet zijn een schip op zee, dat in brand is geraakt.

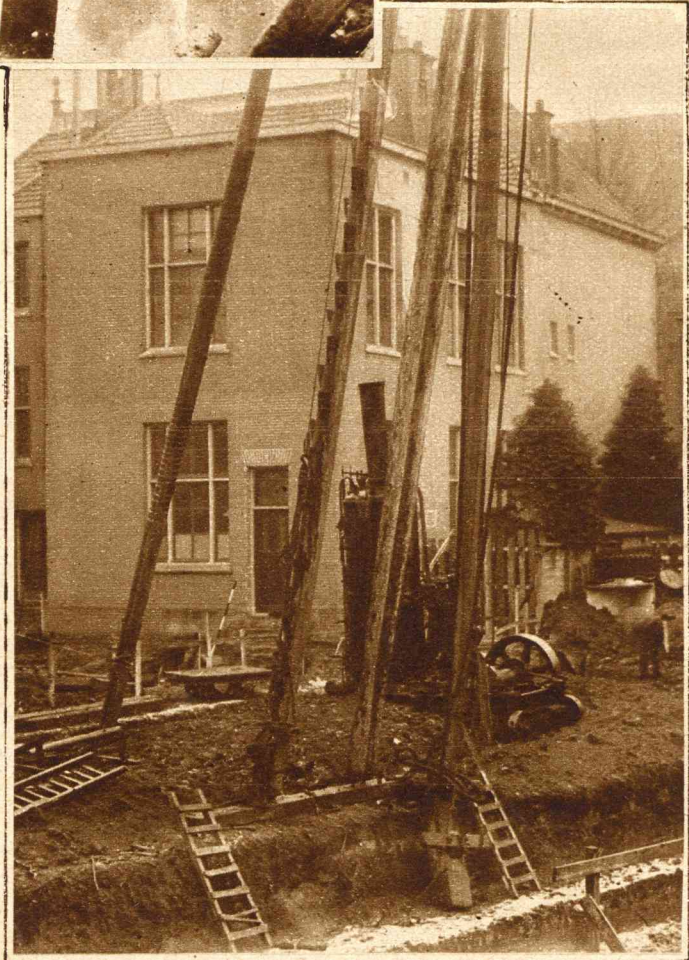
In 'n oogwenk zijn wij 't duin afgerend, met de gedachte, hoe hier hulp gebracht kan worden, en wij snellen naar den schipper van de reddingsboot om hem te waarschuwen. Maar Goddank, het brandende schip was reeds door den wachter van den vuurtoren opgemerkt, en haastig verwittigd, waren de kloeke mannen naar het bootenhuis gesneld, om met behulp van eenige paarden de boot naar buiten te brengen. Dat het reddingswezen in zoo korten tijd reeds hulp zou kunnen bieden, het stonde ons tot bewondering.

De St. Bavokerk te Haarlem wordt afgebouwd. Op de reeds aanwezige grondslagen zullen twee hoge torens verrijzen. Daarvoor is echter verzwaring der fundeering en heien noodig. Een aardig kijkje op den heikuil in de sneeuw.

heen en weder draafde.

Nu waren de duinen met sneeuw bedekt, ongerepte reinheid, die ons ernstig stemde.

De Rijks-H.B.S. te Enkhuizen wordt uitgebreid. — 'n Overzicht van het bouwterrein, waar de heilmachine haar eerste werk heeft verricht.

Maar toch de kwartieren, waarin dit alles gebeurde, leken ons uren te duren. Zouden zij nog tijdig bij het nog steeds brandende schip kunnen komen? Die gedachte liet ons niet los.

Dwars door de duinen waren wij naar zee gesneld en in ontzetting zagen wij het schouwspel aan van een in brand geraakte stoomboot vlak onder de kust.

Ondertusschen scheen de reddingsboot het schip te zijn genaderd, want opeens zagen we seinen van de reddingsboot, dat de bemanning wilde terugkeeren en dat zij schipbreukelingen aan boord hadden.

Toen de boot aan land kwam, zagen wij bij het licht der flambouwen enkele geredden tusschen de bemanning zitten. De doodsbleeke gezichten joegen ons angst aan. Maar wat ons het meest trof, was de aanwezigheid van een jonge vrouw, die, klaarblijkelijk bezwijmd, met haar hoofd tegen den schouder van den kapitein rustte.

Op een haastig in elkaar gezette draagbaar droegen wij haar door het met sneeuw bedekte duinlandschap naar ons huisje.

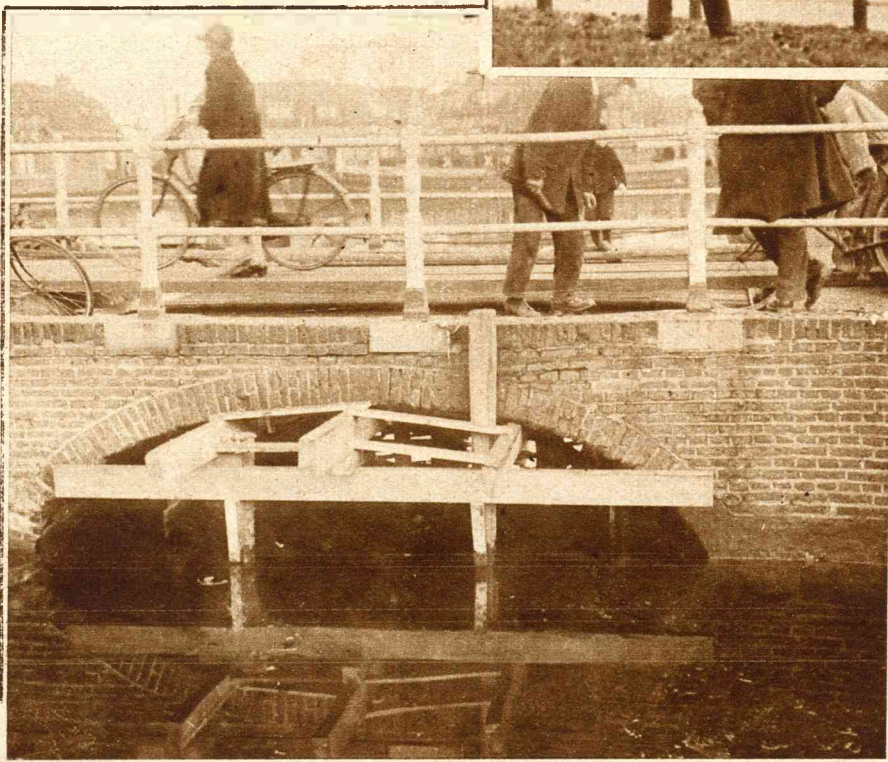
En ziet, midden in den nacht, onzen Kerstnacht, werd een kindje geboren, geheel onverwacht.

Ons huisje was er niet op ingericht om een nieuwen wereldburger te ontvangen. En al was het niet op stroo, dat wij dit kindeke behoefden neer te leggen, meer dan een bananekrat konden wij het niet aanbieden en daarin legden wij het neer. Eenige warme kleedingstukken beschermden zijn lijfje tegen koude. Onzen haard deden wij hoog opvlammen, een gulden schijn verlichtte zijn gezichtje.

Zachtkens werd er op de deur geklopt, en zonder het bin-

Aan de Maaskade te Venlo werd de 42 M. hoge schoorsteen van de houtzagerij der firma Liebergen naar beneden gehaald. Aan den kant, waar de schoorsteen moest vallen, werden de steenen verwijderd. De „val" van den schoorsteen.

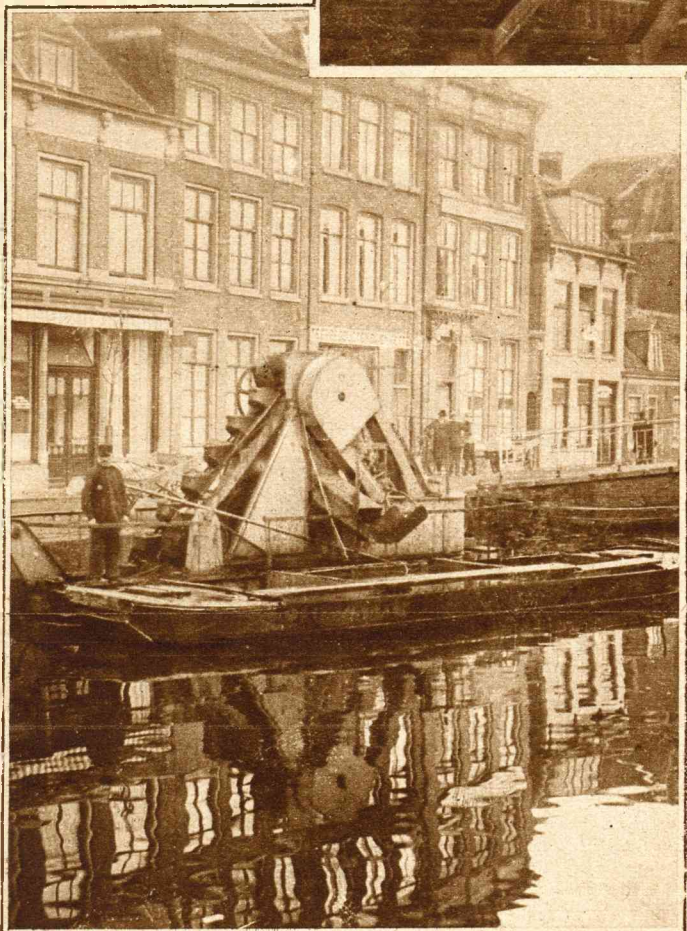
Het wegdek over de Boompootsbrug aan het Zeglis te Alkmaar is in de verzakking. Men is thans bezig er een betonnen fundeering onder aan te brengen, zoodat alle gevaar voor instorting weldra geweken zal zijn.

nen af te wachten, verschijnt in de deur het grijze hoofd van den schipper van de reddingsboot. Fluisterend deelen wij hem de geboorte van het kindje mede, en terwijl hem, den stoere, de tranen langs de wangen loopen, knielt hij bij het kindje neder. Hij, de redder van een nieuw leven!

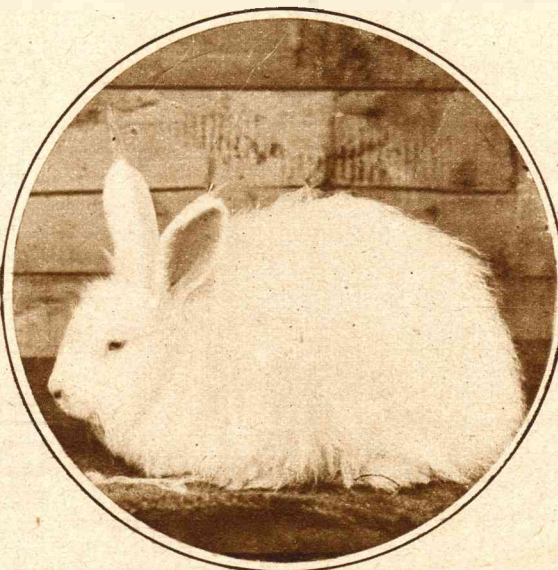
En achtereenvolgens verschijnt de geheele bemanning van de reddingsboot, aan wie de blijde mare reeds werd verteld, en om de ligplaats van het kindeke geschaard, staren zij in bewondering naar het kleine wezentje, dat onbewust, aan zoo groot gevaar te zijn ontkomen, rustig doorslaapt.

Deze Kerstnacht was voor ons dubbel heilig, en om het Kindeke, dat twee duizend jaar geleden geboren werd, en om het wezentje, dat zoo even het levenslicht had aanschouwd.

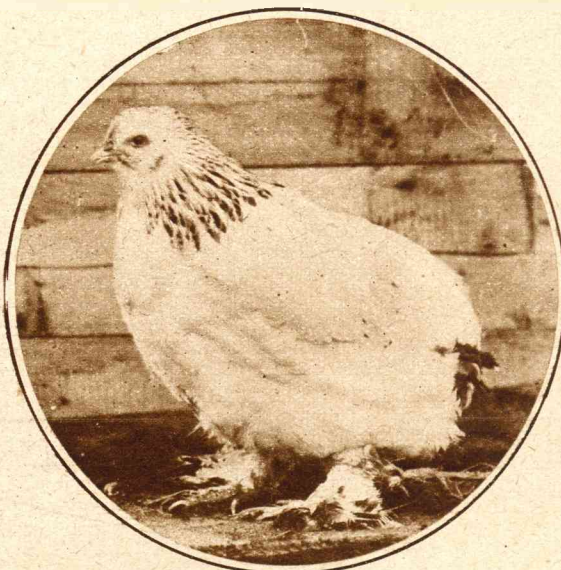
C. JACOBS.

De stadsgrachten te Alkmaar zijn vervuild en worden door een klein model baggermolen uitgediept. Hierboven de baggermolen op het Luttikoudorp.

Op de Tweede Jaarlijksche Enkhuizer en Andijker Pluimveetentoonstelling, gehouden in de Doele te Enkhuizen, kreeg deze fraaie Witte Angoraram van den heer P. v. Meerle te Hoorn den 1^{en} prijs.

Een licht-Brahma-hen van den heer C. v. d. Werf te Enkhuizen, die op de aldaar gehouden Pluimveetentoonstelling een 1^{en} prijs verwerf.

Wie 't laatst lacht, lacht 't best

VOLKOMEN VEILIG.

Hij logeerde in een landelijk hotelletje en zette zijn schoenen 's-avonds voor de deur van zijn kamer, om gepoetst te worden. Den volgenden morgen bemerkte hij evenwel, dat zijn schoenen niet waren schoongemaakt en aanstonds liep hij naar den eigenaar, om zich te beklagen.

„Ik heb gisteravond mijn schoenen buiten de kamerdeur laten staan,” zei hij, „en vanmorgen vind ik ze er nog, zooals ik ze er neerzette: blijkbaar is niemand er aan geweest.”

Waarop de hotel-eigenaar antwoordde: „Maar wat denkt u wel van mijn hotel, mijnheer, hier komt niemand aan het eigendom van een ander; u had gerust uw gouden horloge op de gang kunnen neerleggen, en dan zou u dat ook vanmorgen teruggevonden hebben. We zijn hier eerlijke mensen, mijnheer.”

PRETTIG.

De oude vrienden waren drie dagen samen geweest. „Je hebt hier een aardig huis,” zei de gast op den morgen van zijn vertrek, „maar de tuin ziet er nog een beetje kaal uit.”

„O, dat komt, omdat de boomen nog zoo jong zijn,” antwoordde de gastheer, „maar ik hoop, dat ze flink gegroeid zullen zijn als je weer eens terugkomt.”

Moeder (trotsch): „Ik zou willen jongen, dat je vader eens een avond thuis bleef, om te zien hoe braaf je bent als hij 's-avonds uit is.

Mevrouw: „Marie, heeft de apotheker dat slaapdrankje al laten brengen?”

Dienstbode: „Nee, mevrouw.”

Mevrouw: „Bel hem dan even op, en vraag hem of hij denkt dat ik den heelen nacht op zal blijven om er op te wachten!”

Millionair: „Ja, ik ben mijn loopbaan begonnen zonder schoenen aan mijn voeten en nu heb ik meer dan een miljoen.”

Jong reporter: „Lieve deugd! En wie maakt die allemaal schoon?”

Gevangenbewaarder: „Wat! Alweer terug?”

Gevangene: „Ja, misschien brieven of pakjes voor me gekomen?”

Schoolopziener (na de openbare les): „Jongens, hebben jullie nu niets meer te vragen wat betreft de spoorwegen van Groot Brittanje?”

Kleine jongen steekt z'n vinger op: „Ja, mijnheer. Hoe laat gaat uw trein?”

De held. „Aan alle kanten strekt de woestijn zich uit! Ik licht mijn geweer op en leg aan: het schot valt! Daar, op eenige passen afstand ligt een doode leeuw!...
Zij (verveeld): „Hoe lang was ie al dood?”

HET CONSULT.

„Dokter, wat ik noodig heb, is iets om me wat op te fleuren, iets, dat me weer echt vrolijk maakt.”
„Goed, dan zal ik je mijn rekening maar sturen!”

Gastheer. „Is dit de beste wijn, Smulders?”
Bediende (die bij z'n nieuwen meester in 't gevele wil komen): „Nee, mijnheer, maar 't is de beste, die u heeft!”

„Wat is het geheim van succes in zaken? De menschen aansmeren wat ze noodig hebben?”
„Nee, dat is het niet. Je moet ze overtuigen, dat ze de dingen noodig hebben, die je verkopen wilt.”

Mevrouw Dingemans: „Ik wou, dat dit receptenboek maar wat duidelijker was!”

Mijnheer Dingemans: „Wat is er dan in, dat je niet begrijpt, lieve?”

Mevrouw Dingemans: „Wel, in dit recept heeft men het over het gebruiken van oude aardappelen, maar er staat niet bij hoe oud de aardappelen moeten zijn.”

„Zeg eens, — als je drie jaar piano-les nam, zou je misschien wel tweemaal zoo goed piano kunnen spelen als je nu denkt, dat je het kunt, als je dacht dat je twee keer zoo goed kon spelen als je denkt dat je het nu doet!”

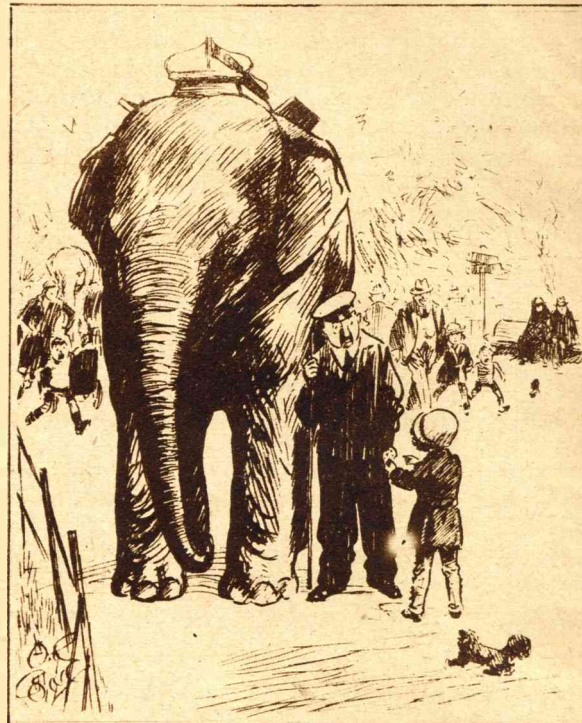
Wiegen en

Luiermanden

bij

P. F. L. DE RIDDER
alléén Hartenstraat
Tel. 43193 - Amsterdam

Klein meisje: „Mag de olifant vruchten eten?”

Oppasser: „Zeker, kindje.”

Klein meisje: „Mag ik hem dan een krent uit mijn krentbroodje geven, alsjeblieft.”
(The Passing Show).

TE GEVAARLIJK.

De vrouw verzekerde haar man, dat ze hem nog nooit een leugen had verteld, en dat ze dat ook nooit doen zou.

De man antwoordde, dat hij daar heelemaal niet aan twijfelde, maar dat hij, telkens als hij zeker wist, dat zij hem misleide, met zijn zakmes een kras in de piano zou geven.

Waarop de vrouw, bijna gillend, uitriep: „Dat zal je wel laten! Denk je, dat ik men heele piano bedorven wil hebben!”

Uitslag Prijsvraag No. 29.

De oplossing is als volgt:

GROOTE GEDACHTEN KOMEN UIT 'T HART VOORT.

Onder de goede oplossers werden de prijzen als volgt verloot:

1 presenteerblaadje: Stubenitsky, Lange Heerenstraat 26, Haarlem.

1 flacon eau de cologne: F. Vahatal, Anjelierstraat 27, Helder.

1 tabakspijp: F. Bleumer, 2e v. d. Helststraat 28, A'dam.

1 doos zeep: G. Krijger, Stationstraat 8, Zandvoort (Bad).

'n Tractatie voor jong en oud!

ONS SPEELHOEKJE

DAMMEN.

OPLOSSING PROBLEEM No. 11.

PROBLEEM No. 12.

Auteur L. Sigal, Parijs.

Auteur Henri Chiland.

De stand in cijfers was:
Zwart 7 schijven op: 4, 15, 16, 17, 18, 19 en 26.

Wit 7 schijven op: 25, 28, 29, 31, 32, 37 en 41.

Wit: 28—23, 32×21, 29—24, 25×14, 14×25, 25—20 enz. wint.

Zwart: 19×28, 16×47, 43×20, 15—20, 4—9.

Hoewel zeer eenvoudig, zit er toch iets aardigs in deze afwikkeling.

BILJARTEN.

Stooten door J. Dommering.

Bal 1 recht doorschieten. Men spele met „lossen pols” en rake den speelbal (1) hoog links. De tweede bal zal dan naar rechts loopen, terwijl de derde bal en de speelbal aan den band blijven en caramboleeren.

vervoig opmerkingen mas-seeren.

Bij den masséestoot houde men met de rechterhand de

queue op ongeveer 25 c.M. van het uiteinde vast tusschen duim en wijsvinger. De beste houding is, dat men de hand zoo houdt, dat de pink boven is. Men klemme nu de queue, zooals gezegd tusschen duim en wijsvinger en drukke met den wijsvinger de queue tegen de holte, gevormd door duim en wijsvinger van de linkerhand.

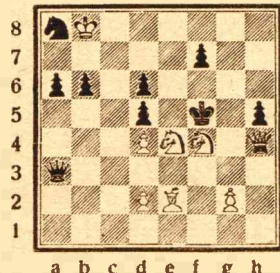
SCHAAKRUBRIEK.

Alles betreffende deze rubriek te adresseeren aan den Schaakredacteur van dit blad.

PROBLEEM No. 12.

Auteur: G. Heathcote.

The British Chess Magazine, 1909—'10.

Stand in cijfers:

Wit: Kb8, Dh4, Pe4, Pf4, Le2, pionnen d2, g2, d4.

Zwart: Kf5, Da3, Pa8, pionnen d5, h5, a6, b6, d6, f7.

Mat in drie zetten.

OPLOSSING PROBLEEM No. 11.

De diagramstand was:

Wit: Kh6, pionnen d4, a5, d5, f6.

Zwart: Kh8, pionnen f2, b5, g5, h5, g6.

Wit forceert de winst als volgt:

1 a5—a6! f2—f1 = Dame
2 a6—a7 Df1—a1 (a.)
3 f6—f7 Da1—a3 (gedw.)
4 d5—d6 Da3—f3 (gedw.)
5 d4—d5 en wint. —
(a.) 2 ———— Kh8—g8
3 a7—a8 is Dame en †
Kg8—f7
4 Da8—b7 Kf7:f6
5 Dh7—g7† enz. wint. —

De stand in cijfers behoort te zijn:
Zwart 10 schijven op: 7, 9, 11, 12, 13, 25, 26, 27, 30 en 35.
Wit 10 schijven op: 28, 29, 33, 36, 37, 39, 42, 44, 48 en 49.
Wit speelt en forceert een schijf winst.